

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur - 10de jaargang - nummer 6 en 7 - woensdag 10 maart 1993.

Editoriaal. - Is dit nu de voor- of de achterpagina? Stel U gerust, lieve lezer, dit is en blijft de voorpagina van Uw Lijfblad. Vanwaar dan die maskerade? Heeft men er ons uiteindelijk toe gedwongen reclame op te nemen, ondanks ons voortdurend & heldhaftig verzet? Of hebben we andere, dieper verborgen bedoelingen? Nee, we willen slechts aan mensen, die ons alleen anoniem durven zwart maken, omdat ze herhaaldelijke democratische beslissingen binnen de redactie niet kunnen aanvaarden, en zelfs door gelobby en gemanipuleer hun slag niet thuis halen en zich nu voordoen als de arme geslagen hond, ruimte geven om hun frustraties te luchten. Dat kan dus. Hoewel wij sectair zijn en intolerant. We doen het enkel omdat we copij tekort hebben, natuurlijk. Want wie wil er nu in zo'n laaggezonken rioolblad schrijven? Zeker nu de waarheid over ons zo vernietigend aan het licht is gebracht. Het probleem is evenwel niet de stompzinnigheid en ambitiegeilheid van de op zich oninteressante aankomelingen van de zoveelste controverse rond De Moeial, het probleem is dat zij bewust of onbewust mensen in de kaart spelen die aan deze instelling een vrije pers niet erg genegen zijn. En die zijn er, wees maar gerust. Het gaat van mensen die bang zijn van uitgesproken meningen en standpunten tot mensen die heel goed weten wat er misgaat, maar er hun belang bij hebben dat het niet aan het daglicht komt, of op zijn minst niet in hun rust gestoord willen worden. Het gaat over studenten (-vertegenwoordigers en kringen), administrateurs, beheerders en profen. Het gaat om die mensen die roepen "objectiviteit!" als er eens goed met de vinger in de wonde wordt geroerd. En het vreemde is, dat deze tendens zich niet alleen aan de VUB voordoet. Ook in Gent en Leuven zijn er - al of niet van hogerhand gesteunde - aanvallen op de studentenkranten Schamper en Veto aan de gang, zoals wij in de nummers van de afgelopen week konden lezen (zie daarover meer op p 3). De maatschappelijke verruiming die sinds het begin van de jaren '80 in versneld tempo de Europese landen naar het debacle voert, begint nu ook op microschaal ernstige en onomkeerbare schade in de menselijke geesten en harten aan te richten. Na de gelijkschakeling van de universiteiten - het onderwerpen aan de grootste stompzinnige deler van het "rendement" en de uitwendige controle - door het decreet Coens, zijn sommigen blijkbaar zelfs bereid om aan de gelijkschakeling van de universiteitsstudenten hun actieve medewerking te gaan verlenen. En dat is natuurlijk ook noodzakelijk om het hele systeem te doen werken. Wij echter achten het onze plicht ons hiertegen

Het recht op subjectiviteit

Totaal buiten zijn bevoegdheid heeft het praesesconvent het nodig geacht 'punten' te geven op de Moeial. Dit in het kader van de discussie over de nieuwe Moeial-statuten. Zij beweren dat de Moeial (te?!) subjectief zou zijn. Zij hebben groot gelijk! Hoewel de Moeial open staat voor iedereen en ruimte vrijmaakt voor elk standpunt, hebben wij niet de minste intentie om 'objectiviteit' na te streven. Want wat is dat, objectiviteit? De steriele gedachtenloosheid! De zogenaamde objectiviteit is de dood van alle denken en handelen dat gedreven is. Onze drijfveer is onze doelstelling: het herinstalleren van de Vrije Universiteit. Onze eis: het recht op een eigen, hoogst individuele subjectiviteit, dit is: het recht op een eigen overtuiging en het recht overtuigd te zijn van de juistheid van die overtuiging. Het recht op subjectiviteit is het recht van de vrijdenker. Zonder subjectiviteit geen zinvol handelen. Onze overtuiging voorziet het dreigend falliet van de Vrije Universiteit, het einde van alle denken. In plaats van de ontaardingsmechanismen die onze tijd kenmerken doelgericht te onderzoeken, ondergaat de VUB deze in bijna absolute gelatenheid. De parallel met de stemming op de ULB tijdens de vooroorlogse periode zoals beschreven door Ch. Perelman in 1951 is duidelijk: 'Men heeft aan de Vrije Universiteit dan ook een zekere malaise gekend, daar men over geen enkele positieve doctrine beschikte om als tegenhanger te dienen voor fascistische wachwoorden, dogmatisme en fanatisme. Bij velen onder ons zag men dan ook een scepticisme verschijnen dat al te gemakkelijk in cynisme kon ontaarden, een tuchtelooheid die tot anarchie kon overslaan, een onverschilligheid die al te vaak op lafheid kon gaan lijken'. Wij menen dat hier nog een element aan toegevoegd dient te worden: de stompzinnigheid. Zij die de objectiviteit nastreven beogen de leegheid, de capitulatie vóór de confrontatie. Zij hebben niet het recht die van anderen af te dwingen. Wij eisen de discussie. Onze stelling is controversieel, maar wij hebben er tenminste een, in tegenstelling tot de predikers van de objectieve gematigdheid. Wij wachten nog steeds op een teken van leven en zijn de manipulaties kotsbeu.

UNIVERSITAIRE WERKPLAATS

weerbaar op te stellen zolang we nog kunnen, door in te lichten, te discussiëren, en te provoceren. En we hopen dat en aan deze Vrije Universiteit in alle geleidingen nog genoeg mensen rondlopen die de juistheid van dit streven niet alleen erkennen, maar er ook actief aan willen participeren. Dezelfde opvattingen delen is daarbij van minder belang dan het hebben van dezelfde kritische ingesteldheid. Wij moeten terug leren mondig en moedig te zijn, en dat dit kan bewijzen de vele initiatieven, die heden ten dage in dit land de grond uit schieten. De universiteit blijft hierin voorlopig ten achter. Dit moet dringend veranderen. Een niet-subversieve universiteit is in deze tijd de titel "Universiteit" onwaardig. Maar laten we niet te pessimistisch zijn.

K.V. (= "de redactie")

Historia-Filosofia presenteert:

**JACK
VIAK
ZLAC**

of
de existentiële pijn van een
droge "stand-up comedian"

Donderdag 1 april in Aula
Qa om 20 uur
Inkom gratis

Inhoud

SOR-beleidsopties	2
Reignier	3
HJ-congres	
BWC-Nieuwelaan	4
Universitaire visitatie	
Nieuw Tijdschrift VUB	5
vervolg Bund affaire:	
Dr. Thomamuller	
Folklore frustratie	6
Interview Jaap Kruihof	
Universitaire Werkplaats	7
Break the Silence	8
Numerus Clausus	9
AV-UVV	10
VVS-Kongres met vijftien	
3e wereld in gezondheid ...	11
Objectieve pagina	12
Kultuurkrant	13
Parochieblad	
Agenda	15
Oeralkreten	16

De *SOR* misinterpreteert het feit dat tijd niet bestaat

Na 11 jaar eindelijk discussie over beleidsopties

De kool en de geit verdrinken samen...

Bij de start van de Sociale Sektor Studenten (SSS) aan deze universiteit in 1977 werd op basis van een brede raadpleging van de universitaire gemeenschap (vooral maar niet uitsluitend de studenten) een principiële beleidsverklaring opgesteld, die als basis moest dienen van de concrete politiek die door de Sociale Raad en de administratie zou worden uitgestippeld. Bestaat werd bovendien deze raadpleging vijfjaarlijks te herhalen en de grote beleidslijnen, indien nodig, te "actualiseren". In '82 gebeurde dat voor het laatst, en dus is de tekst die toen werd goedgekeurd nog steeds de bindende basis waaraan de politiek van de SSS moet worden getoetst.

Op initiatief van één van de leden van de *SOR* (Geert Acke, Vubratie), zal deze tekst opnieuw ter discussie worden gesteld. De "brede raadpleging" zal geschieden op basis van een open volksvergadering op maandag 15 maart, waarna de discussie in werkgroepen verder zal worden gezet. Iedereen die wil deelnemen kan dat dus, en suggesties op papier zijn ook welkom. De vraag is natuurlijk of de gekozen formule (de studentengemeenschap heeft in feite niet de gelegenheid gehad zich op het debat serieus voor te bereiden bij gebrek aan informatie), tot veel resultaat zal leiden. Een excuus is natuurlijk dat de meeste *SOR*-vertegenwoordigers zelf tot voor kort niet wisten dat er zoiets als "principiële beleidsopties" van de SSS bestonden. Het tekent evenwel de zwakte van de hedendaagse studentenvertegenwoordiging dat zij de goede traditie - uitzonderlijk op de VUB - om de politiek van de *SOR* expliciet op een democratische wijze tot stand gekomen beleidsvisie te funderen, zo lange tijd niet heeft kunnen waarmaken. Het nu genomen initiatief is daarom in ieder geval toe te juichen. Het valt evenwel te hopen dat men de nodige diepgang aan het debat zal geven, en dat men niet lichtzinnig de beleidsopties aan de de laatste jaren gegroeiende praktijk, om het *SOR*-beleid hoofdzakelijk op budgettaire argumenten te baseren - in feite strijdend met de nog steeds geldende principeverklaring - zal opofferen. Wij hebben immers uit de tekst van '82 veel te leren. Om te beginnen het simpele feit, dat een beleid dat van (bijna) enkel budgettaire argumenten vertrekt, een non-beleid is. Wij moeten terug leren - tegen de zo alom gepredikte logica in - de waarden en grondslagen waarop een sociale en democratische universiteit dient te zijn gebaseerd, expliciet als uitgangspunt van onze sociale politiek te nemen, en de middelen die er zijn in functie van deze prioriteiten te bestemmen - niet omgekeerd. Indien dit de sociale sector van overheids- of van universiteitswege onmogelijk wordt gemaakt, moeten wij ons strijdbaar opstellen, standpunt innemen en desnoods actie voeren. Dit kan perfect een onderdeel zijn van een op werkelijkheidszin gebaseerde politiek, maar het is in elk geval iets anders dan de constante capitulatie. Dit betekent eveneens dat wij ons de maatschappelijke relevantie van een sociale politiek aan een democratische universiteit dringend terug moeten gaan realiseren. Een Sociale Sektor die niets meer is dan een studenten-OCMW voldoet daar niet

aan. De tegenwoordig veel gehoorde uitspraak, dat de Sociale Sektor niet de taak of zelfs maar het recht heeft standpunt in te nemen over de maatschappelijke ontwikkelingen, die de Universiteit vanzelfsprekend in haar grondvesten aantasten, (en extreem rechts is slechts één en in feite een oppervlakkig voorbeeld), en deze standpunten zowel binnen als buiten de Universiteit ter discussie te stellen, betekent het afstand doen van elke eigen verantwoordelijkheid en het zich uitleveren aan de beslissingen en de eventuele beleidsmatige willekeur van diegenen, die de politieke macht in handen hebben. *Weerbaarheid* is iets wat wij allemaal terug moeten leren, zeker in deze gevaarlijke tijd. Indien de discussie die nu - ook al is het gebrek - zal worden gevoerd daaraan een bijdrage kan leveren, dan is ze niet voor niets geweest.

Aldous Freehand

DE *SOR* PLANT EEN RAADPLEGING

Aan elke organisatie van beleid is de noodzaak verbonden bestuursmaatregelen zoveel mogelijk te laten voorafgaan door een inhoudelijke discussie over beleidsprioriteiten. In het geval van de sociale sektor studenten dient daarbij rekening gehouden te worden met de fundamentele visie van de VUB als maatschappelijk project (dus niet met wat daar nog van rest), de belangen van de student, het personeel, algemene menselijkheid, het maatschappelijk klimaat, enz. Financiële overwegingen dienen in functie van en volgend op een dergelijke discussie te ontstaan. Vaak worden beleidsmaatregelen echter getroffen op grond van hoofdzakelijk begrotingsargumenten. In het verleden was het de bedoeling dit voor de sociale sektor elke vijf jaar een discussie ter actualisering van de beleidsopties zou plaatsvinden. Ondertussen is dat 12 jaar geleden. Daarom plant de sociale raad op maandag 15 maart om 12u. in het vergaderzaal van het gezondheidscentrum (gebouw Y) een raadpleging waar alle studenten en personeelsleden van de sociale sektor bij deze op uitgenodigd zijn. Het is de bedoeling daar suggesties en ideeën omtrent de beleidsopties op te tekenen. Ik zou elkeen die hierin geïnteresseerd is willen vragen de in deze *Moelal* afgedrukte beleidsopties van de sociale sektor door te nemen. Deze teksten zijn opgesteld in een geest van maatschappelijke alertheid die de sociale raad de voorbije jaren heeft gemist, en vormen daardoor een zeer goede basis voor de discussie over de te stellen prioriteiten voor de toekomst. En kom daarna natuurlijk naar de raadpleging op maandag. Dat is de meest rechtstreekse manier om iets in de pap te brokken bij het bepalen van de fundamenten van het beleid sociale sektor studenten.

met vrijdenkende groeten,
Geert Acke
lid van de sociale
raad studenten

Beleidsopties Sociale Sector Studenten: wat is er fundamenteel voor de VUB ?

(goedgekeurd op de sociale raad van 1/4/1982)

1) Algemeen

Het beleid in de Sociale Sektor Studenten dient gericht te zijn op twee doelstellingen:

I) Intern:

de mogelijkheid bieden aan alle studenten om OP EEN OPTIMALE MANIER AAN DE UNIVERSITEIT TE VERBLIJVEN, TE STUDEREN EN TE ONTPLOOIEN.

II) Extern:

- rol in het DEMOCRATISERINGS-PROCES VAN HET ONDERWIJS in het algemeen en van het hoger onderwijs in het bijzonder. WAAKZAAM zijn tegenover de overheidspolitiek terzake en zonodig AKTIE voeren.

- het IMAGO VAN DE V.U.B. ALS DYNAMISCHE, DEMOCRATISCHE, PROGRESSIEVE EN VRIJZINNIGE UNIVERSITEIT helpen vestigen en/of bevestigen.

Door de goedkeuring van het organiek reglement van de Sociale Raad Studenten heeft de Raad van Beheer geopteerd voor een ZELFSTANDIGE ZUIJL SOCIALE SEKTOR STUDENTEN met een eigen beheer. Deze optie lag trouwens ook reeds vervaard in de wetgeving terzake. De uitwerking van dit principe moet leiden tot een dynamisch beleid en beheer van DIENSTVERLENING AAN STUDENTEN (en andere geleidingen) DOOR STUDENTEN, in nauwe samenspraak met de ganse universitaire gemeenschap.

I) Intern:

1. De Sociale Sektor Studenten moet tot doel hebben de ALGEMENE MENSELIJKE ONTPLOOIING van de studenten in een geest van Vrij Onderzoek en democratie te bevorderen. In deze optiek is het noodzakelijk de studenten de mogelijkheid te bieden tot VORMING VAN ZELFDISCIPLINE EN ZELFBEHEER.

2. Het beheersorgaan, de Sociale Raad Studenten, en alle personen betrokken bij de werking van de verschillende diensten, dienen er zich steeds van bewust te zijn dat zij TER BESCHIKKING STAAN VAN DE GANSE UNIVERSITAIRE GEMEENSCHAP en in het bijzonder van de studenten.

Dit betekent dat een EENHEID IN BELEID EN HET BEHEER VAN DE SOCIALE SEKTOR STUDENTEN voor alle campussen van de universiteit noodzakelijk is. DE SOCIALE, CULTURELE EN SPORTACCOMODATIES EN DE DIENSTVERLENING MOETEN GELIJKWAARDIG zijn of worden OP ALLE CAMPUSSEN.

3. ALLE MIDDELEN waarover de Sociale Sektor beschikt WORDEN DOOR DE GEMEENSCHAP EN DE STUDENTEN TER BESCHIKKING GESTELD. De door de Sociale Sektor

aanboden diensten zijn DUS DIENSTEN WAAROP EEN STUDENT RECHT HEEFT, zoals hij recht heeft op degelijke onderwijs en op degelijke onderwijsmiddelen.

In deze optiek is het de plicht van alle personen, betrokken bij de werking van de Sociale Sektor, op een open manier NAAR DE STUDENTENGEMEENSCHAP TOE TE WERKEN en niet omgekeerd, remmend of restrictief te werken. Dit wil zeggen dat alle DIENSTEN MOETEN OPEN STAAN voor alle studenten, dat zij een AANTREKkelijk IMAGO moeten OPBOUWEN en dat de eventuele drempelvrees moet weggewerkt worden door een politiek te voeren van OPEN ONTHAAL EN DEGELIJKE INFORMATIE.

EEN ONSYMPATHIEKE EN AFSTOTENDE BUREAUKRATISCHE MANIER VAN WERKEN DIENT in deze sektor ABSOLUUT VERMEDEN TE WORDEN.

II) Extern:

1. De democratisering van het onderwijs, en in het bijzonder van het hoger onderwijs, is verre van gereleerd.

Ondanks een reeks financiële tegemoetkomingen, als daar zijn beurzen, toelagen, leningen, enz... blijkt het hoger onderwijs ontoegankelijk voor een groot deel van de minder begoede bevolkingsklassen. Dit wijst niet alleen op een falen van het bestaande beurzenstelsel, maar ook op een psychologische drempel bij die minder begoeden.

Het is dan ook noodzakelijk dat de S.S.S. samen met de V.U.B. overheid blijft ijveren voor een verdere democratisering van het hoger onderwijs.

De actuele economische moeilijkheden en hieruit volgende overheidspolitiek dreigen ook de financiële middelen voor de S.S.S. terug te schroeven, en zo moeizaam bereikte verworvenheden in de democratisering van het onderwijs te niet te doen.

De S.S.S. dient hier waakzaam te zijn tegenover de overheidspolitiek terzake, en zonodig, samen met de hele universitaire gemeenschap, actie te voeren tegen deze sociale afbraak. Deze actie dient gepaard te gaan met een informatie-actie naar de bevolking toe.

2. de V.U.B. heeft in vergelijking met andere universiteiten, een LAAG PERCENTAGE BEURSSTUDENTEN. Hieruit kan men o.a. afleiden dat DE V.U.B. ONVOLDOENDE AANTREKkelijk IS VOOR MINDER BEGOEDE BEVOLKINGSKLASSEN.

De V.U.B. dient dus naast de onderwijs- en researchuitstraling ook een IMAGO OP TE BOUWEN bij de bevolking dat erop gericht is KENBAAR te MAKEN dat IEDEREEN die dit wenst, ongeacht de financiële toestand, HIER KAN KOMEN STUDEREN, ondanks de hogere levensduur in Brussel en ondanks de

(eventueel) grotere afstand naar de universiteit.

Het is de plicht van de Sociale Sektor Studenten dit imago waar te maken door EFFICIENTE EN DOELGERICHTE COMBINATIE VAN DEGELIJKE EN GOEDKOPE ALGEMENE STUDENTENVOORZIENINGEN (zoals restaurant, homes, sport en vrije tijd, winkel) EN MEER INDIVIDUEEL GERICHTE TEGEMOETKOMINGEN EN DIENSTEN (Sociale Dienst, Sjerp, Studieadvies, Geneeskundige dienst, enz...) Deze plicht heeft de Sociale Sektor Studenten trouwens niet enkel tegenover de V.U.B. zelf, maar ook tegenover de maatschappij die verwacht dat de universiteit gelijke kansen biedt aan iedereen die er gaat studeren, en daarvoor middelen ter beschikking stelt.

3. De Sociale Sektor Studenten heeft ook een SPECIFIEKE TAAK in de rol die de V.U.B. in BRUSSEL EN VLAANDEREN te spelen heeft. SOMMIGE DIENSTEN (vb. SJERP) kunnen een RECHTSTREEKSE SOCIALE ROL spelen bij de Nederlandstalige bevolking van Brussel.

Anderzijds dienen onze INFRA-STRUKTUUR EN DE ANDERE MOGELIJKHEDEN waarover wij beschikken TEN DIENSTE gesteld te worden VAN DE GEMEENSCHAP daar waar dit mogelijk is.

Om onze doelstellingen waar te maken dient in de eerste plaats een VOORZICHTIG FINANCIËEL BELEID gevoerd te worden.

De manier van subsidiëring, vastgelegd in de wetten en reglementen, hebben inderdaad tot gevolg dat de Sociale Sektor Studenten-V.U.B. de eerstvolgende jaren binnen een quasi constante financiële enveloppe moet werken, (terwijl de financiële lasten van de investeringen zwaar op de begroting weegt en het aantal studenten ook jaarlijks stijgt).

Hoewel wij ons zeer goed bewust zijn van de reële beperkingen terzake mag het behoud van het BUDGETTAIR EVENWICHT van de verschillende sectoren nochtans geen doel op zichzelf zijn, maar wel EEN ONONTBEERLIJK

BEHEERSINSTRUMENT DAT ER VOOR ZORGT DAT DE VASTGELEGDE POLITIEK KAN AANGEHOUDEN WORDEN, DOOR DE TOEKOMST NIET te HYPOTEKEREN DOOR EEN DEFICITAIR FINANCIËEL BELEID.

Een voorzichtig financieel beleid heeft onmiddellijk ook een VOORZICHTIG INVESTERINGS POLITIEK tot gevolg. Hoewel een degelijke en zo volledig mogelijke onroerende infrastructuur noodzakelijk is voor het verwezenlijken van de doelstellingen, moet in deze aanlegheid rekening gehouden worden met de BESTAANDE FINANCIËRINGSMOGELIJKHEDEN VAN DE V.U.B. IN HET ALGEMEEN EN VAN DE SOCIALE SEKTOR IN HET BIJZONDER.

Bestaat de VUB nog in 2001 ? Reignier antwoordt.

Tot slot!
Mijn pamflet in de Moecial van december 1992 heeft mij veel reacties gebracht. Deze waren, gelukkig genoeg, over het algemeen zeer positief. Talrijke leden van de universitaire gemeenschap hebben mij mondeling hun tevredenheid uitgedrukt over het feit dat eindelijk iemand een algemeen gevoel van "bah, ik heb er genoeg van" in de openbaarheid gebracht heeft. Enkele collega's hebben mij schriftelijk hun steun betuigd. Hun brieven bevatten soms argumenten die veel verder gaan dan mijn wat oppervlakkige en humoristische kritiek. Ik wil al deze mensen hierbij hartelijk bedanken want in hen ligt de hoop op verandering.

Er waren ook negatieve reacties. Die zijn publiek bekend geworden door de twee brieven die gepubliceerd werden in de daaropvolgende Moecial en die ik nu kort zal bespreken. Ik heb ook een zeer gedetailleerde en kritische brief gekregen van een collega die mij zijn "formele en inhoudelijke opmerkingen" bezorgde. Het was een persoonlijke brief die ik als dusdanig beantwoord heb.

Eerst een bondig antwoord op de brief van de Heren Pauwels en Verbeke. De vergelijking van de Universiteit met een bedrijf is precies de grote fout die al te dikwijls gemaakt wordt en die wij beslist moeten bestrijden. De visie van het onderzoek die voorgesteld wordt in punt 5 van deze brief is zo ver van de realiteit van het onderzoek verwijderd en zo karikaturaal dat mijn argumentatie erdoor gesteund wordt. Een punt heeft nochtans mijn aandacht getrokken: deze personen schijnen te denken dat mijn artikel een aanval op het ATP-korps bevat. Ik wil hier expliciet laten weten dat dit helemaal niet zo is.

't Is een kleine moeite voor de universiteit als huis van kennis

Er wordt de laatste tijd veel gesproken over de toekomst van onze universiteit. Men wil ze inschakelen in de maatschappij, dit terwijl het zich onafhankelijk van de maatschappij opstellen juist de sterkte van de universiteit is. Dit neemt niet weg dat de universiteit zich moet aanpassen aan de sterk veranderende maatschappij, om op deze wijze met herwonnen kracht een positief stimulerende invloed op deze maatschappij te kunnen uitoefenen. Het feit dat men zo hard probeert de universiteiten in zijn greep te houden benadrukt enkel maar het belang van de universiteiten. Immers, de universiteiten zijn de beheerders van de kennis, en de rol van die kennis is nu groter dan ooit tevoren. Het is dan ook onze plicht om die kennis, ook naar de buitenwereld toe, toegankelijke te maken, en de verwerving ervan minder omslachtig te maken. Sinds kort staan de wonderen der techniek hiervoor ter onzer beschikking. Maar alvorens we de stap naar de elektronische informatiekunde zetten, moeten we eerst overwegen de stap te zetten naar die eerste grote doorbraak der informatiekunde. Want in vele delen van onze universiteit is het schrift nog niet doorgedrongen; Een groot deel van de kennisoverdracht gebeurt nog steeds mondeling. Ik wil hier zeker geen afbreuk doen aan talrijke

Ik herhaal wat ik geschreven heb: men ontmoet in de M altijd vriendelijke mensen die bereid zijn te helpen. Het probleem is dat wanneer men de formaliteiten begint uit te werken de procedures snel zeer ingewikkeld, tijdsroevend en omslachtig worden. Wie draagt hiervan de schuld? Zeker niet de ambtenaren die verplicht zijn de zaken te regelen in overeenstemming met de bureaucratische regels die door anderen uitgewerkt werden.

De brief van Professor De Wilde is veel interessanter omdat hij impliciet het debat verruimt. Ik herken hierin essentieel twee delen. Een eerste deel waar hij als Voorzitter van de Onderzoeksraad (OZR) het beleid van dit organisme toelicht en verdedigt. En een tweede deel waar hij ten persoonlijke titel" spreekt. In dit laatste deel vermeldt hij enkele recente en veelbelovende beslissingen van de Raad van Beheer in het voordeel van het onderzoek (punt 1). De rest van dit tweede deel betreft bedenkingen over het functioneren van de RvB (punt 2), de gebouwen (punt 3), de inzapping (punt 4), en een paar vriendelijke bedenkingen naar mij gericht die ik hier niet zal bekomentariëren (punt 5). Voor zover ik kan zien, zitten collega De Wilde en ik op dezelfde golfengete voor praktisch al deze punten. Dit verbaast mij trouwens helemaal niet! Het eerste deel van zijn brief is vrij subtiel en men merkt dat hij zijn argumentatie ter verdediging van de OZR zorgvuldig heeft voorbereid. Daar waar mijn pamflet een paar lijnen besteed aan de OZR, heeft de Voorzitter van dit orgaan een uitgebreide uiteenzetting gegeven over de niveaus van ondersteuning van het onderzoek met overtuigende cijfers. Ik twijfel er niet aan dat deze cijfers correct zijn! Maar, ...! Mijn

kritiek was niet tegen het onderzoek aan de VUB in het algemeen gericht, onderzoek dat vaak van een uitstekende kwaliteit is, maar tegen de zwakke steun die uitmuntende ploegen van de eigen middelen van de VUB krijgen wanneer ze toevallig toch die steun eens nodig hebben. Dat 20 van de 26 vastbenoemde NFWO-vorsers van de VUB in de Faculteit der Wetenschappen te vinden zijn is geen bewijs van een speciale steun die door de OZR aan deze Faculteit zou worden toegekend. Het is een bewijs van het merkwaardig succes van deze Faculteit op het vlak van onderzoek, ondanks het relatief klein aantal studenten in veel van haar secties. In de keuze van deze vastbenoemden wordt het advies van de Rector slechts bepalend nadat de kandidaten gerangschikt werden door de 26 verschillende wetenschappelijke commissies van het NFWO die alle universitaire disciplines vertegenwoordigen. En, nolens volens, moet de Rector wel tussen de eerst- of soms de tweede-geklasseerden van die wedstrijd kiezen. En gezien deze eerst-geklasseerden van de VUB zo dikwijls van de Faculteit Wetenschappen komen, ...! De verhouding 20/26 voor te stellen als een speciale steun van de OZR en de Rector aan uitmuntende ploegen van de Faculteit Wetenschappen is een sofisme. Het is nochtans interessant dat collega De Wilde dit punt in de discussie gebracht heeft want het onderlijnt het potentieel gevaar van deze prerogative van de Rectoren. Is het wel normaal dat een collega, die als Rector verkozen werd voor allerlei redenen die weinig uitstaans hebben met onze betrekkingen met het NFWO of dergelijke, een uiterm vete recht bezit? Is het wel normaal dat de Rector voor bepaalde redenen, waarover hij alleen beslist, op deze manier gemakkelijk in staat is om op een paar jaar tijd uitmuntende ploegen te vernietigen? (In een tijd waarin sommigen de universiteit als een "onderwijswinkel" beschouwen is het niet ondenkbaar dat een Rector vorsers zou kunnen kiezen eerder op

basis van hun mediatieke dan van hun wetenschappelijke kwaliteiten!). Iedereen weet hoe moeilijk het is en hoe lang het duurt om een ploeg op te bouwen die zijn plaats vindt op het niveau van de internationale wetenschappelijke competitie. En iedereen weet ook dat het slechts een paar jaren duurt om dit allemaal af te breken. Deze opmerking gaat natuurlijk veel verder dan een pamfletaire en humoristische kritiek van onze instelling. Deze stelt de vraag naar de organisatie en het functioneren van de research in ons land (zie ook in dit verband de kritiek op de VLIR door Koen Lefever in de Moecial van februari). Ik wil echter (voorlopig?) niet verder gaan met deze discussie en ik hoop dat andere mensen hierover ook eens hun pen ter hand zullen nemen.

Voor de rest kan ik de argumentatie van collega De Wilde over het beleid door de OZR in verband met de middelen die VUB-ploegen buiten de eigen middelen van onze universiteit gaan zoeken, helemaal niet volgen. Ik denk dat de OZR zich niet moet bemoeien met deze kredieten. En wanneer men mij zegt dat de geconcentreerde onderzoeksacties, communautaire middelen, federale en internationale middelen, enz.... wettelijk onder de bevoegdheid van de OZR vallen, dan vind ik dit ongehoord. De OZR van een universiteit wordt op een veel te kleine basis samengesteld om werkelijk objectief te zijn in een verdeling van de middelen. Enige vorm van objectiviteit kan alleen bestaan op een veel grotere schaal, in ieder geval moet minstens een vergelijking mogelijk zijn met wat elders in het domein gebeurt. De OZR moet zich bezig houden met de verdeling van de eigen middelen van de universiteit, rekening houdend met wat de ploegen al verkregen via andere bronnen. Hij heeft het recht om op de hoogte te zijn van welke middelen elke ploeg van de VUB verkregen heeft en de plicht dit te laten weten aan de gemeenschap. Nadien kan hij dan zijn eigen

middelen op een zo goed mogelijke manier verdelen, zonder bij deze verdeling de uitmuntende ploegen te vergeten wanneer die toevallig en tijdelijk moeilijkheden kennen.

Tot slot wil ik een laatste opmerking worden. Bepaalde personen betreuren dat ik mijn pamflet in een studentenblad heb gepubliceerd. Ze vinden dat dit ongepast is, het imago van de universiteit schaadt, en dat er andere wegen zijn om zijn kritiek te uiten (de hiërarchische weg ...?). Ik ben van mening dat het gezond is dat iedereen aan de VUB (en dus ook elke student) aan een ideologisch debat over de universitaire problematiek zou kunnen deelnemen. En wanneer er een diep gevoel van ontevredenheid heerst bij een niet te verwaarloosbaar deel van onze universitaire gemeenschap dan moet dat ook voor iedereen duidelijk gemaakt kunnen worden. Zoals één van mijn collega's het stelde: "...hoe dan ook, zwijgen leidt tot niets...". Mijn kritiek op het bureaucratisch en soms ondemocratisch beleid heb ik dikwijls vruchteloos geuit tijdens departementsvergaderingen of op de faculteitsraad. Eén van mijn collega's schrijft over dit punt: "...Het is ook een buitengewoon iets dat U in de "Moecial" moet publiceren. Het ziet eruit dat de praktijk van het Vrij Onderzoek niet meer mogelijk is omdat noch ontmoetingen, noch structuren, noch publicaties zich ertoe lenen. Vrij Onderzoek is niet meer...". Zonder zo ver te gaan ben ik er toch van overtuigd dat het een dringende noodzaak is de relaties tussen alle leden van onze gemeenschap te herstellen met het oog op een diepgaand debat over de universiteitsproblematiek. Misschien is het precies omdat dit bescheiden pamflet in een studentenblad gepubliceerd werd dat het de aansporing kan zijn tot een uitgebreide discussie.

J. Reignier.
Gewoon Hoogleraar.

Editaureool

In de statuten van de G.S.R. de hierna beschreven procedure: (Gentse StudentenRaad) blijkt artikel kandidaten delen bij de aanvang van 24 op Schampers redactie te slaan hun agendapunt hun naam mee aan "De twee afgevaardigden van de voorzitter die dan de stemgerechtigde leden, na motivatie van de Schamper worden verkozen volgens kandidaten, verzoekt een naam neer te schrijven. De personen met de meeste stemmen zijn verkozen. Bij gelijkheid wordt een nieuwe stembond gehouden. Het mandaat loopt over 1 jaar en is hernieuwbaar." Bizar genoeg verscheen dit bewuste artikel voor het eerst in de statuten van de G.S.R. naar aanleiding van de rond de Schampercover nr. 211 naar aanleiding van het pausbezoek in 1985 (lees er Schamper 300 op na!). Er werd toen geopperd dat controle noodzakelijk was opdat een dergelijk feit zich niet meer zou kunnen voordoen. En dat aan een Rijksuniversiteit! Overigens was de

Hoe ziet de Veto er volgend jaar uit? Ambitieuze plannen overname Veto

Wat begon als een vaag gerucht en dan iets concreter werd, staat sinds een week of twee zo goed als vast: enkele pressen-inspe plannen een *putsch* tegen Veto. Volgend jaar schrijft dit blad misschien de artikels die zijn groag lezen. En zoals zo vaak met *putschisten*, is de wijze waarop dit kliekje zijn plannetje smeedt, beneden alle peil. Een kronologisch overzicht van de feiten. Op pagina 3 geven wij U een antwoord op de plannen.

Erik Behiels - kot 331 Campus
Oefenplein

Eric Behiels zit voor de faculteit
Wetenschappen in de Raad van
Beheer, NvdR.

DE WAAZINNIGE WERELD
DEEL 759

Op vrijdag 19 februari vertrokken we met een delegatie van 7 VUBers naar het nationaal congres van de Humanistische jongeren, getiteld: "SCHOOL- ONDERWIJS- OPVOEDING". We gingen met de bedoeling informatie uit te wisselen (omdat sommigen onder ons specialisten zijn op het vlak van Hoger Onderwijs-politiek) en we dachten nuttige informatie uit te wisselen.

Bij het inchecken viel het mij op dat we onze naam, coördinatoren, adres en andere persoonlijke dingen moesten opschrijven, volgens de organisatoren "voor de rijksmacht, dat ze weten wie hier zit, voor de subsidie". Er beekrop ons onmiddellijk al een ongemakkelijk gevoel. Twee mensen van onze groep

(Geert is drieëntwintig, Jurgen heeft bijna de schone leeftijd van twintig lentes bereikt) maakten die avond al kennis met hun "begeleider", die hun gebod "nu te gaan slapen". De eerste lezing die op het programma stond de volgende ochtend ging over zwarte pedagogiek. (Het systeem van opvoeden dat vooral in de 19e eeuw maar ook al vroeger vanuit het idee werkte dat kinderen slecht zijn, en misdadigers worden indien ze niet tijdig geleerd worden, verder doorgetrokken naar alle vormen van kindermishandeling door Alice Miller, NvdR) Vreemd genoeg ging de lezing enkel over de opvoeding in nazi-Duitsland. Wel was er tijd voorzien om een stukje tekst uit een brosjure over WOII te lezen. Daarna werden we geacht in groepjes te zitten discussieren (drie minuten), een aantal mensen kwam naar voren maar vatte enkel de tekst samen, wat wij nogal stompzinnig vonden. Het was blijkbaar niet de bedoeling dat er vragen werden gesteld, daar was "geen tijd voor". Dat er geen tijd voor was hebben we duidelijk gemerkt daar we gesust werden toen we een vraag stelden. Na de tweede lezing van Mevr. Ponjaert, waar mensen uit onze groep kritische bedenkingen begonnen bij te maken vermits deze prof zo haar eigen visie had op de onderwijspedagogie en dikwijls gewoon verdraaiingen en onwaarheden declameerde ("Paz zei 'mevrouw als u dat wilt geloven vind ik dat spijtig voor u') waren de organisatoren woest. Een van hen kwam met Karin praten om uit te leggen dat wij "geen vragen meer mochten stellen, omdat wij zo de gewone (lees niet-VUB) deelnemers zouden afschrikken vragen te stellen". Vreemde logica? Geen vragen stellen om zo vragen los te krijgen. Zij zouden in de loop van het congres nog vaak aanhalen dat als wij zouden hebben gezwegen, er een echte discussie zou zijn losgebarsten. Is dat niet een vreemde visie van de feiten? Zij hadden zelfs nawelijks tijd voorzien voor discussie.

In ieder geval begon het HJ- bestuur op dat moment te lobbyen tegen ons bij de deelnemers. Bij velen, van ons onafhankelijk van elkaar begon er zo iets te dagen als "Maar dat is hier GEBASEERD op zwarte pedagogie. Hoe kunnen ze dat nu alleen op nazi-Duitsland toepassen?" Het sterkste staaltje daarvan werd de volgende dag geleverd, toen de deelnemers zachtjes doch dwingend werden aangemaand naar een film over fascisme in onderwijs (THE WAVE) te gaan kijken. Toen wij bij de HJ organisatie (trouwens bijna allemaal

zedeleer-leraars) gingen opmerken dat het wel erg vreemd is mensen te gaan dwingen een film over de nadelen van het conformisme te zien, antwoorden zij "Ge kunt die mensen toch niet laten doen wat ze willen want dan gaan ze naar 't zwembad. Ge kunt hen toch niet helemaal overleveren aan de VTM-kultuur."

Vervolgens verwteten zij ons dat wij geen vertrouwen in de deelnemers hadden, dat wij zouden gezegd hebben dat zij te dom waren om vragen te stellen. Wat wij hadden gezegd was dat het normaal was dat zij in dat klimaat geen vragen stelden. Zij waren immers nog steeds in een soort leerling-leraar verhouding en gingen eens naar "bekende profen luisteren", mensen die wisten waarover ze het hadden. Dat werd hun immers ingepompt. R. (een bestuurslid) zei zelf over een gast spreker "Maar ik ben nu eenmaal dommer dan hij". Er werd - onbewust - een klimaat van angst en ongelijkheid en dwang geschapen. Exact wat zwarte pedagogie is. Sommigen onder ons probeerden dat uit te leggen, maar werden op hun "subjectiviteit" aangevallen. We konden immers niets "objectief" bewijzen. Zij werden woedend toen ik (Paz) zei "Ik zie." Zij zeiden "Waar haalt gij het recht vandaan om te zeggen dat gij ziet. Bewijs dat maar eens. Jesus Christus was ook een mysticus, hé. Met mystiek zitten we hier buiten de werkelijkheid te praten." Waarmee we meteen aan het tweede onbespreekbare taboe zitten. Ik vat ze nog eens samen. 1. Fascisme bestaat, maar enkele in de fascistische landen met een fascistisch regime. Dat opvoedsysteem was misdadig, en het huidige is democratisch. Fascisme heeft geen diepere wortels. 2. De waarheid over een mens bekomt men door objectief en wetenschappelijk de feiten na te gaan. Iedereen die zegt dat de dingen die we zien slechts bestaan bij gratie van de mensen, en hun gloed krijgen door het leven in de mensen, speelt in op irrationaliteit. Definitie: Emoties zijn datgene waarvan Hitler gebruik heeft gemaakt om aan de macht te komen. Iedereen die zegt dat hij inzicht heeft in de psyche van een ander mens, is subjectief en dus onbetrouwbaar.

We zeiden "Ik weet wie ik ben. Ik weet wat ik weet. Ik weet dat wat ik weet juist is." Een vrijdenker is geen humanist. Naderhand hebben wij wel met nog vele mensen gepraat waar af en toe wel begrepen werd wat we bedoelden, er zijn veel individuele gesprekken gevoerd. Spijtig was de paranoia van iedereen over wat iedereen had gezegd over hen.

We hopen nu alleen dat iedereen die daar op WE was is beginnen te begrijpen dat de manier waarop men een kritische discussie wil voeren er meebepalend voor is of er uiteindelijk een kritische discussie gevoerd wordt.

PS, JO, FV, KV.

De capriolen van de BWC-Nieuwelaan

Dacht je dat studenten autonoom kunnen beslissen binnen de organen waarvoor ze verkozen werden? Dat dachten wij ook.

Aanleiding voor dit schrijven is een recente klacht - waarvan de details hier verder weinig ter zake doen - waarover een advies werd uitgebracht door een handig bespeelde bewonerscommissie, die duidelijk tekenen van onwetendheid vertoont. Voor de niet-inwendigheid: de leden van de bewonerscommissies (BWC's) vertegenwoordigen de bewoners van respectievelijk de campus Etterbeek, de campus Jette en het studentenhome Nieuwelaan.

Volgens art. 2 van haar statuten verdedigt de BWC de materiële en morele belangen van de bewoners. Ook, volgens hetzelfde artikel, moet er over beslissingen (door huisvesting of anderen) die de bewoners rechtstreeks aanbelangen eerst advies van de BWC ingewonnen worden.

Weetjes

In dit geval werden twee studenten gesanctioneerd met een blaam in hun dossier. Iets wat gevolgen kan hebben bij eventuele latere kamer-toewijzing. Deze beslissing werd unaniem voorgesteld door de BWC-Nieuwelaan. Over de gegrondheid van de sanctie willen wij hier geen uitspraak doen, wel over de manier waarop deze, zoals mogelijk meer "BWC"-beslissingen, tot stand kwam. Bij het nemen van beslissingen, zou elk rationeel mens het vanzelfsprekend vinden dat ALLE gegevens daarvoor in beschouwing worden genomen. Zo ook bewonerscommissieleden vermoeden we. In BWC-praktijk echter, verlopen zo een ding soms lichtjes anders. Met betrekking tot het verdelen van functies, het organiseren van deze of gene fuif, het inrichten van permanenties of de prijsbepaling van vervallen drankblikjes, geen pro-

bleem: na wat over en weer gediscussieer kunnen de zes vertegenwoordigers (samen met hun plaatsvervangers) wel tot een overeenstemming komen. Anders ligt het wanneer er voorstellen ter tafel geraken waarbij de dienst Huisvesting rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken is. Wie legt er trouwens wat op tafel? Maak je geen illusies beste student, 't is niet zo evident.

In theorie

De BWC kan steeds advies uitbrengen over alles met betrekking tot beheer en bewoning van de studentenhomes (invullen wie kan). Door de BWC kan er beslist worden bij het nemen van maatregelen in gevallen van overtreding van het bewonersreglement(1). In gevallen waarin dit bewonersrecht niet voorziet (de meeste do rdeweekse gevallen dus) beslist de BWC tesamen met de verantwoordelijke van de dienst Huisvesting. Het is dus én voor een BWC én voor het diensthoofd Huisvesting best om instemming te vinden voor elkaars initiatieven, wil men vervelende SoR(2)-procedures vermijden.

De praktijk

We kunnen ons voorstellen dat mensen (zoals wij allen maar mensen zijn), eens als BWC-lid geïnstalleerd, bij het behartigen van hun taak in de eerste plaats het belang van alle bewoners voor ogen hebben. Eventueel geplaagd met vlagen van eigenbelang, machtsgenot of betweterigheid zullen die zeer zeker scrupuleus onderdrukt worden, meenden we. En hier zijn we terug aan het begin van ons verhaal. Toch is het voor diensthoofden blijkbaar makkelijker om hun waarheid over te brengen op studentenaafgevaardigden dan het voor deze afgevaardigden is om doorzicht te verwerven of begrip op te brengen voor een dikwijls complexere werkelijkheid, waarvan de officiële maar één versie is.

Zand in de ogen?

In dit geval betrof het o.m. de overtreding van het bewonersreglement. Volgens haar statuten beslist de BWC dus autonoom over te nemen maatregelen. Dat er werd overgegaan tot het geven van een blaam zal wel niets te maken hebben gehad met, naast het diensthoofd huisvesting, de uitzonderlijke aanwezigheid van de coördinator van de Sociale Sector én de voorzitter van de SoR. Natuurlijk ook niet met het feit dat uit die hoek deze maatregel werd gesuggereerd. Gezagsargumenten voor verse BWC-leden? Deze belangrijke personen kunnen toch niet allen fout zitten. Misschien lag het aan het gebrek aan bestudering van betrokken bewijsstukken (als die dan al voorhanden waren). Ach, zou het? Het zal wel gelegen hebben aan het verantwoordelijkheids- en rechtvaardigheidsgevoel van de aanwezigen, die na rijp geraad tot een consensus kwamen. Wie kloeg er eigenlijk over de manier waarop BWC-beslissingen tot stand komen?

En verder?

Bewarenheid bij het voeren van een beleid wordt dikwijls opgevangen door een gezonde dosis enthousiasme. Het zou jammer zijn als het enthousiasme van de beleidsverantwoordelijken zou stranden in oogklepperige prestatiedrang. Erger nog, als dat enthousiasme gerecupereerd zou worden door de administratie, om ingezet te worden als verlengstuk van eigen aspiraties. Vervolg?

Gust Ongerust

- (1) Een reglementenboekje dat bij je kontrakt in de handen moet geduwd worden. Al jaren niet meer gebeurd!
- (2) SoR: de Sociale Raad, waarvan de dienst Huisvesting een onderdeel is en waarbinnen 8 verkozen studenten en 4 personeelsleden het voor het zeggen hebben.

VLIR en VSNU betrappt zonder condoom !

Universitaire kwaliteitscontrole: wie sprak daar over visitatie ?

"Deze eeuwige dualistische subject-objectwijze om de motorfiets te benaderen klinkt ons juist in de oren, omdat we eraan gewend zijn. Maar hij is niet juist. Dit is altijd een kunstmatige interpretatie geweest, die de werkelijkheid is opgedrongen. Het is nooit de werkelijkheid zelf geweest. Wanneer men deze dualiteit volledig accepteert, gaat er een bepaalde onverdeelde relatie tussen de monteur en de motor stuk, wordt een ambachtelijk gevoel voor het werk kapotgemaakt. In de verdeling van de wereld in subjecten en objecten sluit de traditionele rationaliteit Kwaliteit buiten en wanneer je echt blijft steken, leer je juist van Kwaliteit welke kant je op moet gaan, en absoluut niet van enig subject of object." (Robert M. Pirsig in: "Zen en de kunst van het motoronderhoud, een onderzoek naar waarden")

"Teneinde standaarden te creëren die vergelijkingen en waarderings mogelijk maken, moeten analyses kunnen gemaakt worden die verder gaan dan het naast elkaar leggen van nominale programma's. Ook hier is de tendens duidelijk. Het bestaan van kwaliteitscontroles en kwaliteitsbewakingen, en uiteraard de resultaten van dergelijke procedures, wordt als doorslaggevend criterium gebruikt om internationale waarde-oordelen te vellen" (rektor Leon De Meyer, in: "Universiteit Gent", 7e JG. nr. 4)

Het onderwijs zit met een kwaliteitsprobleem, aldus de heren rektoren. Nadat deze stelling veelvuldig genoeg geponereerd is geweest door industriële lobbygroepen en nadat vooral de Leuvense rektor baron Roger Dillemaans zich bewust geworden is van het probleem, lijkt men er iets aan te willen doen. Jubelt ende juicht, de redding is nabij! Nadat zowat tweeduizend jaar geleden de Heilige Maagd Maria de eer had een visitatie mee te maken, zijn nu de universiteiten aan de beurt: de VLIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad, zie hierover het artikel waarin gepleit wordt voor de afschaffing van deze club op de voorpagina van de vorige Moelal) heeft besloten het Nederlandse systeem van kwaliteitsbewaking over te nemen. Deze kwaliteitsbewaking bestaat uit een zelfstudie die een fakulteit over één of meerdere studierichtingen maakt, gevolgd door een visitatie (een eufemisme voor inspectie) door een visitatiecommissie (een eufemisme voor inspecteurs) die deze studierichtingen aan verschillende universiteiten met elkaar vergelijkt. Op het eerste gezicht lijkt dit een mooi initiatief: er kan inderdaad gewerkt worden aan de kwaliteit van het onderwijs. Vanwaar komt die stank dan toch?

Politiek

Wie de Moelal het afgelopen jaar een beetje gevolgd heeft weet welke de politieke inzet is van het spel dat de verschillende belangengroepen inzake onderwijs spelen. Het komt erop neer dat in een verrechtende maatschappij (en dit gaat veel verder dan de stemmenwinst van het Vlaams Blok) een sterke tendens bestaat naar bureaucratie en technokratisering. Politieke beslissingen worden vermoed als technische uitvoeringsbesluiten of wetenschappelijke ontkoombaarheden zodat een ernstig debat ten gronde dikwijls vermeden kan worden. De uniformisering van Alles maakt daar deel van uit.

Specifiek voor het (hoger) onderwijs tracht enerzijds de industrie meer impact te krijgen (de European Round Table of Industrialists heeft in die zin een zeer schrijnend rapport geschreven) op de opvoeding en de indoktrinatie van de komende generaties en trachten anderzijds de eliteuniversiteiten die zich verenigd hebben in het Coimbra-netwerk hun positie als Centres of Excellence definitief te vestigen. Deze instellingen zijn graag medeplichting aan de uitverkoop van het hoger onderwijs indien voor hen een uitzondering gemaakt wordt en zij hun intellectuele macht kunnen behouden.

Wat is kwaliteit? De VSNU (Vereniging van Samenwerkende Nederlandse Universiteiten) hanteert verschillende definities van kwaliteit: de mate waarin de vooraf gestelde doelen bereikt worden of de mate waarin een produkt aan gestelde eisen voldoet. De definities worden opzettelijk vaag gehouden omdat er sprake [is] van kwaliteiten of kwaliteitsaspecten. Volgens de leden van de werkgroep onderwijs in de VLIR wordt kwaliteit gedefinieerd door de fakulteit zelf, al naargelang haar doelstellingen. Toch valt op dat in de bovenstaande definities van kwaliteit sprake is van de mate waarin, een kwantitatief aspect dus. Navraag bij beleidsverantwoordelijken maakt de zaak duidelijk: in Opinie, de publicatie van de VSNU, stelt een Nederlandse verantwoordelijke dat de bedoeling van de visitaties en het gehele kwaliteitsgedoe de verantwoording van de universiteiten is. Nochtans zijn daarvoor andere middelen, bijvoorbeeld het jaarverslag is eksplicit een werktuig ter verantwoording. De directeur hoger onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap, Noël Vercurysse, is nog duidelijker: kwaliteit is efficiëntie, economische efficiëntie. Kwaliteit in haar betekenis van "hoedanigheid" (in tegenstelling tot "hoeveelheid") is ver weg.

Visitaties

Voor ieder studiegebied wordt er een visitatiecommissie samengesteld die bestaat uit experts (meestal profen op emeritaat) en vertegenwoordigers van het afnemend veld, dat zijn de werkgevers van de sectoren waarvoor een studierichting voorbereid. Deze samenstelling maakt al duidelijk waar het om gaat: onderwijs is beroepsopleiding. Hoe worden de studenten, toch de grootste groep in het onderwijs, hierbij betrokken? Bij de visitatie geneeskunde zaten twee laatstejaarsstudenten in de visitatiecommissie. Deze commissie was en is zeer enthousiast over de inbreng van studenten, maar toch lijkt de VSNU niet geneigd om systematisch studenten op te nemen in de commissies, met als motivatie dat de konsument nooit betrokken wordt bij quality control (volgens prof. R. Masschelein van de KUL). Natuurlijk geldt deze redenering niet voor het afnemend veld. De visitatie sociale wetenschappen heeft gewerkt met een grootschalige enquête onder de studenten, is zeer tevreden over de resultaten, maar lijkt niet gevolgd te worden door andere visitatiecommissies. Voor de rest: natte vingerwerk. Soms wordt een studentenvetgenwoordiger ondervraagd, soms worden willekeurige enkele studenten uit de les gehaald. Andere methodes om de kwaliteit te meten bestaan uit het vergelijken van het aantal studenten die doktoreren of, voor

bijvoorbeeld de visitatie scheikunde, een enquête onder Amerikaanse universiteiten over de kwaliteit van de Nederlandse en Belgische post-graduaat-studenten. Het weze duidelijk dat, hoewel veel energie geïnvesteerd wordt in de ontkenning hiervan, dat deze kwaliteitsstand moet leiden naar het onderscheid tussen Goede en Slechte universiteiten, zeker wanneer dit alles in combinatie met het dekreet Coens, het recente dekreet over de diploma's en de onderwijspolitiek van de Europese Commissie beschouwd wordt.

In Nederland zijn reeds voor de meeste studierichtingen visitaties uitgevoerd, Vlaanderen heeft deelgenomen aan de visitatie voor aardwetenschappen (aard- en delfstofkunde, bodemkunde en kwartaargeologie). Omwille van het feit dat deze visitaties in Vlaanderen nog niet helemaal ingeburgerd en aanvaard zijn, zou het rapport van de visitatiecommissie aardwetenschappen zeer flauw opgesteld zijn om nu toch nog maar niet op zere tenen te trappen. Dit jaar zijn er visitaties scheikunde, farmacie en tandheelkunde. Volgend jaar komen geschiedenis, archeologie en kunstwetenschappen, psychologie, natuurkunde, TEW en handelsingenieur aan de beurt.

Op 3 maart organiseerde de VSNU in Amersfoort een conferentie over de visitaties. De Eerste Ronde visitaties is nu afgewerkt, zodat een evaluatie onontkoombaar was. De naam van deze evaluatie: "Op naar de Tweede Ronde"; het stopzetten van het experiment werd dus niet eens

overwogen. De voorstellen voor deze Tweede Ronde houden een opsplitsing tot een openbaar extern rapport en een niet-openbaar maar ook niet-geheim intern rapport dat ondanks het niet-geheime karakter toch niet wordt vrijgegeven maar waar iedereen via-via toch aan zou kunnen raken. Ik snap het niet, de meeste aanwezigen op de conferentie evenmin. De onderwijsvisitaties zouden meer op de inhoud van de opleiding en de cursussen gericht moeten zijn en daarom wordt -O ironie- een vast format ingevoerd volgens hetwelk de cursussen geëvalueerd moeten worden. Ook wil de VSNU inzake internationale samenwerking zich niet beperken tot de VLIR. De konklusie van de Nederlandse overkoepelende studentenvereniging LSVB was duidelijk: het gaat hier om struisvogelpolitiek. De dames en heren professoren en administratoren vonden de conferentie prikkelend.

Dit internationale aspect van de visitaties is zeer belangrijk, zeker aangezien de internationale "instanties" die zich met de zaak bezighouden niet de eerste de beste zijn. In de E.G. werkt de Task Force Human Resources, de schrijvers van het zo omstrede en gelukkig inmiddels afgeschoten Memorandum on Higher Education in the European Community, aan een kwaliteitscontrole-systeem. Daarnaast is de ISO (Organisation Internationale de Normalisation), ook wel bekend van haar normen op computertalen, motoren en binnenkort dus ook de universiteiten, bezig te bepalen hoe onderwijskwaliteit gemeten wordt. Deze t Geneve gevestigde parti-

kuliere organisatie heeft officieel geen enkele bevoegdheid en hoeft dus ook geen verantwoording af te leggen, maar is wel zeer invloedrijk.

Konklusie

Kwaliteit heeft niets met kwaliteit te maken, al was het maar omdat het om iets meetbaar (kwantiteit) of om een politiek instrument gaat. Het Dekreet Coens bepaalt dat de universiteiten autonoom zijn. Om autonoom te zijn moeten ze wel voldoen aan kwaliteitsnormen (in Nederland staat dit zo uitdrukkelijk in de wet, in Vlaanderen argumenteert men dat de visitaties een door de staat opgelegde inspectie kunnen voorkomen. Waarom spreekt men nu, na 150 jaar, plots over inspecties?) Het blijkt hoe langer hoe meer dat deze autonomie hol is. De visitatie tandheelkunde vraagt aan de profs welk handboek ze gebruiken, om op basis daarvan de kwaliteit te meten. Waar is de autonomie van de docent? Indien een prof inderdaad een slechte cursus heeft, moet dit opgelost worden door een discussie binnen de instelling en niet via één of andere inquisitie. De academische vrijheid is het laatste wat een universiteit tot universiteit maakt, laten we dat vooral trachten te behouden. Uiteindelijk blijkt onze kennis weer op scholastische gezagsargumenten gebaseerd te zijn, alleen is Aristoteles vervangen door Watson & Crick.

Koen Lefever,
studentenvertegenwoordiger in de werkgroep onderwijs van de VLIR.

Wat is en wil het Nieuw Tijdschrift van de VUB ?

Eigenaars van de waarheid en lichtzoekers

De VUB heeft een tijdschrift. Nee, we bedoelen niet dat glimmend stukje propaganda dat zich "VUB-magazine" noemt, we bedoelen een echt tijdschrift, waar soms wel eens iets interessant in staat: het Nieuw Tijdschrift van de VUB.

Doorbladeren we even het nummer van december '92. Een polemiek over "Nederlands op de campus", artikels waarin enkele van de betere onderzoekers aan deze instelling in menselijke taal uitleggen waar ze mee bezig zijn (wel bijna alleen mensen uit de menswetenschappen). Een niet volslagen irrelevante boekbespreking. Tiens, er gebeurt toch iets aan de VUB, en er wordt zelfs over gepraat. Maar waarom zijn zo weinig mensen hier blijkbaar van op de hoogte? Enige tekst en uitleg krijgen we van Herman De Belder, redactiesecretaris.

DM: Waarom nieuw tijdschrift van de VUB?

H. De Belder: Omdat er vroeger al een tijdschrift van de VUB bestaan heeft. Bezieler daarvan was Leopold Flam (de bekende fenomenoloog, nvdr.). De bedoeling daarvan was de verschillende geestesstromingen aan de VUB met elkaar in contact en discussie te brengen, in goede humanistische traditie, in een geest van werkelijk vrij onderzoek. Ook om een platform te zijn waar de mensen uit de verschillende disciplines elkaar konden laten weten waar ze mee bezig zijn. Dit Tijdschrift is echter in de jaren tachtig een stille dood gestorven.

Tijdens het Rectoraat van Locuffier is dit opnieuw opgestart, vooral met de bedoeling de wetenschappelijke discussie binnen de VUB te stimuleren, en hetgeen er binnen de VUB gebeurde ook daarbuiten meer bekendheid te geven. Daartoe werd een representatief redactiecomité opgericht onder voorzitterschap van P. De Vroede, de jurist. Omdat het een nieuwe start was werd het dus het nieuw tijdschrift.

DM: Maar het is blijkbaar niet erg bekend hier. Hoe wordt het verspreid?

DB: Door abonnementen. Elk academiejaar worden de leden van het academisch personeel d.m.v. een folder aan het bestaan van het NT herinnerd. Maar het moet gezegd dat het overgrote deel van de belangstelling van buiten de muren komt. Tweederde van onze abonnementen komen van mensen aan universiteiten, wetenschappelijke instanties en bibliotheken buiten de VUB.

DM: Hoe komt dat?

DB: Ah! Men is nooit sat in eigen land, hé. Sommigen vinden bv dat het geen zin heeft om in zo iets te publiceren, omdat de belangrijke tijdschriften engelstalig zijn. Maar dat is onzin. De finaliteit van dit tijdschrift is heel anders. Bedoeling is hier met elkaar in contact te blijven, en ook ervoor te zorgen dat er een woordenschat beschikbaar blijft zodat we tenminste over wetenschap kunnen blijven discussiëren in de eigen taal. Dat is maatschappelijk toch zeer relevant.

Maar er is eigenlijk een dieper probleem. Want wat is tegenwoordig de algemene VUB-mentaliteit? Wat houdt de instelling samen? Niets. Iedereen doet maar zijn eigen ding, en voor de rest... Waar is de discussie? Ten tijde van de oprichting van de VUB was dat anders. Toen heerste er een pioniersmentaliteit: er moest iets gebeuren. Ge moet u dat indenken, hé. Dat was een kleinschalige instelling, die nog niet volledig los was van de ULB, in '69. Maar nu...

DM: Hoe worden de artikels verzameld?

DB: Bah, officieel via het redactiecomité. In de praktijk door enkele gemotiveerde mensen, die de mensen achter hun broek zitten. Wij komen drie keer per academisch jaar uit, op een goeie honderd bladzijden. Tot nu toe - we zijn in de huidige vorm vijf jaar bezig - lukken we erin om telkens kwalitatief behoorlijke nummers uit te brengen.

DM: We kennen de situatie. Veel succes toegewenst!

Inlichtingen: Herman De Belder, dienst dispatching P. De Vroede, hoofdredacteur. Tel.: 02/641 24 71

In onze serie de Bund, deel II: de avonturen van dr. Thomamüller

Het proces om een protestbrief of de waarheid over de Duitse rechtspraak

De laatste tijd verschenen overal ter wereld artikelen over extreem-rechts geweld in Duitsland. Tegen deze misdaden die overal walgend open werden massaal geprotesteerd. In Duitsland wordt er enkel geprotesteerd in de vorm van stille kaarsenprocessies, in plaats van door dieper onderzoek naar en door discussie over de oorzaken van deze geweldadigheden, ze beter te begrijpen en dus ook beter te bestrijden.

Niet zo bekend is evenwel dat er Duitse rechtbanken zijn, die in plaats van de vrije meningsuiting te verdedigen, wat hun plicht is, de mensen zelfs tot onderdanigheid dwingen door hen de mond te snoeren. Zij bekampen ongewenste meningen met alle middelen. Zo is er bijvoorbeeld voor een rechtbank in Karlsruhe het proces van een hoogleraar in de klassieke filologie, Dr. Thomamüller, en een ander in Mainz tegen zes leden van de Bund Gegen Anpassung (Bond tegen aanpassing), een progressieve organisatie die werkt in de geest van de 18e-19e eeuwse Verlichtingsfilosofie.

Daarbij dringt zich het inzicht op dat het gerecht en de geweldplegers elkaar in hun ondemocratische houding aanvullen. De zaak Thomamüller komt op 23 maart in beroep voor, voor de rechtbank van tweede aanleg te Karlsruhe. Ik zal in grote trekken het verloop van die zaak tot nu toe uiteenzetten. Nauwkeurige informatie kan U in de Keizerbrief van het Ahriman verlag te Freiburg vinden.

Dr. Thomamüller werd in juni 1992 door de rechtbank van eerste aanleg te Karlsruhe veroordeeld tot het betalen van een boete van 2500 DM ofwel een gevangenisstraf van 25 dagen, wegens vermeende lasterlijke uittalingen in protestbrieven die hij schreef naar aanleiding van het "Neureuter proces". In het "Neureuter proces" tegen een medewerker van de "Bund zur Verbreitung unerwünschter Einsichten" (Bond ter verspreiding van ongewenste inzichten, een gelijksoortige organisatie), ging het eveneens om het principe van de vrije meningsuiting. De medewerker werd aangeklaagd omdat hij aan een bushalte van een gymnasium te Neureuter pamfletten had verdeeld. Rector Schulte van het gymnasium wilde dit verhinderen. Hij kloeg de man wegens huisvredebreuk aan op grond van de absurde argumentatie dat zijn huisrecht voor de school ook gold aan de openbare bushalte. Het moordende proces sleepte twee jaren aan en eindigde uiteindelijk in tweede instantie met een vrijspraak. Daarmee boekte de vrije meningsuiting een voorlopig overwinning. Deze fel bevochten overwinning was in eerste plaats te danken aan de honderden protestbrieven uit binnen- en buitenland, waaronder brieven van universiteitsprofessoren uit Frankrijk, de Verenigde Staten en de voormalige DDR, die bij de rechtbank zijn aangekomen. Ook Dr. Thomamüller schreef drie brieven: één aan Rector Schulte, één aan de scholierenbevolking van het gymnasium Neureuter en één aan de rechtbank. Bijgevolg was hij een van de

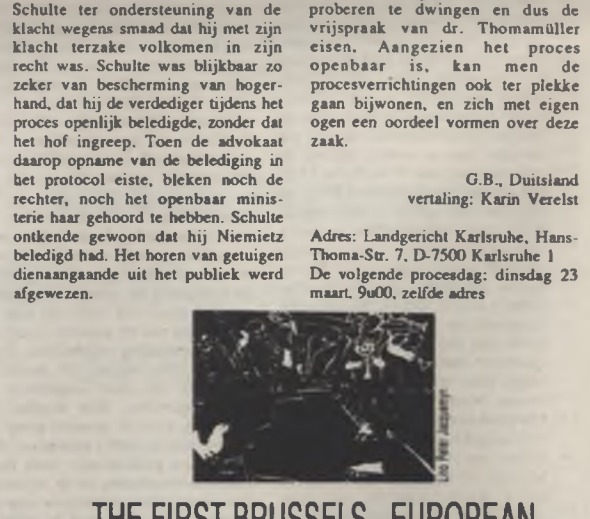
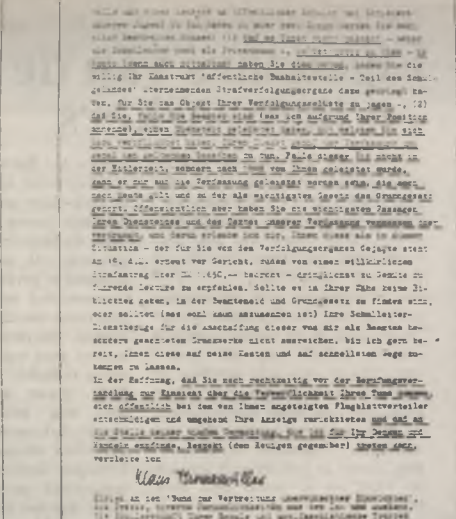
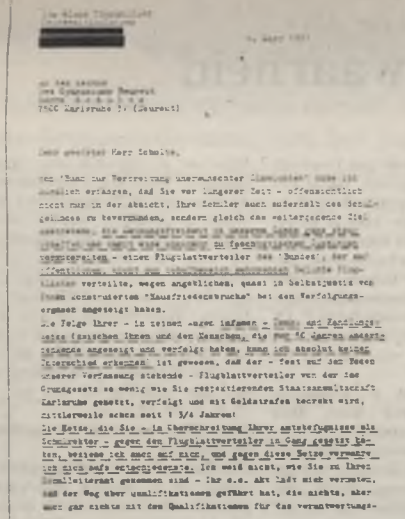
personen die "medeplichtig" waren aan deze overwinning. Sindsdien wordt Dr. Thomamüller strafrechtelijk vervolgd. Er werd ook tegen hem op grond van de verdenking van "huisvredebreuk" een onderzoek ingesteld. Een absolute absurditeit aangezien hij ver van Karlsruhe leeft en enkel via berichtgeving over het Neureuter proces had gehoord. Aangezien men er niet van kan uitgaan dat het openbaar ministerie in herkerij gelooft, kan het hier enkel om een grote intimidatiepoging gaan. In zijn brieven wijst hij op het grondrecht van informatie- en meningsvrijheid, herinnert hij Rector Schulte aan zijn dienaarpost op de Grondwet en wijst er eveneens op dat de afschaffing van de vrije meningsuiting een kenmerk van het fascisme is (het laatste is overigens een historisch feit dat voor scholieren doorgaans leerrijker is en het over het algemeen in Duitsland steeds zo gemystificeerd ontstaan van het fascisme beter belicht, dan alle kaarsenprocessies bij elkaar). Dit was voor de justitie aanleiding tot een veroordeling wegens laster aan het adres van Schulte (merkwaardige beschuldiging overigens) uit te spreken van zegge en schrijve 7500 DM ofwel 50 dagen gevangenis (!). De absurditeit van dit vonnis is even duidelijk als de wens één van de laatste standvastige democraten mondood te maken: dr. Thomamüller wordt vervolgd omdat uit zijn brief een totaal oneigentijdse ingesteldheid spreekt. Degene die het bestaan en vooral de verspreiding van onaangepaste opvattingen als "belangrijke Verlichtingsarbeid" be-

schouwt en die de aandacht trekt op onrecht, aangedaan aan andere personen en zelfs aan gehele schoolklassen, die moet zich wel aan "gelijkschakeling" storen. Dr. Thomamüller ging in beroep tegen dit proces-verbaal, dat niets anders was dan een veroordeling zonder voorafgaandelijk proces. Op die manier was het gerecht tenminste gedwongen de zaak in de openbaarheid te brengen. Dr. Thomamüller werd door de bekende advocaat Gottfried Niemiets, die nog in december 1992 een proces voor het Europees Gerechtshof tegen de Bondsrepubliek Duitsland gewonnen heeft, verdedigd. Toen de advocaat de eerste procesdag wegens ziekte niet kon bijwonen, probeerde de voorzittende rechter de veroordeling te bespoedigen door het beroep tegen het proces-verbaal af te wijzen. Enkel het massale protest van het in de zaal aanwezige publiek kon deze vorm van snelrechter verhinderen. Tijdens de volgende procesdag legde het gerechtshof weinig moeite aan de dag om de principes van een correct proces in een rechtsstaat te respecteren. De schriftelijke verantwoording van het beroep tegen het proces-verbaal bevond zich niet eens tussen de voorliggende processtukken. De rechter weigerde zelfs - hoewel dat zijn plicht was - het daarop overhandigde stuk voor te lezen. Cynisch genoeg verklaarde hij naderhand in de verantwoording van het vonnis over de motieven van de aangeklaagde niets te weten. Daarentegen kreeg Rector Schulte als getuige zeer uitgebreid het woord. Ondanks de vrijspraak in het "Neureuter proces", verklaarde Rector Schulte ter ondersteuning van de klacht wegens smaad dat hij met zijn klacht terzake volkomen in zijn recht was. Schulte was blijkbaar zo zeker van bescherming van hogere hand, dat hij de verdediger tijdens het proces openlijk beledigde, zonder dat het hof ingreep. Toen de advocaat daarop opname van de belediging in het protocol eiste, bleken noch de rechter, noch het openbaar ministerie haar gehoord te hebben. Schulte ontkende gewoon dat hij Niemiets beledigd had. Het horen van getuigen dienaangaande uit het publiek werd afgewezen.

Zo toonde de rechtbank herhaaldelijk dat zij er niet de minste belangstelling voor had in een fair proces tot een rechtvaardig oordeel te komen. Voor de eerste keer in zijn twaalfjarige carrière als strafpleiter weigerde advocaat Niemiets een pleidooi te houden. Dit zou in deze omstandigheden er toch enkel toe gediend hebben deze juridische farce een aureool van rechtvaardigheid mee te geven. Dr. Thomamüller sloot zich hierbij aan met volgende woorden: "U kunt mij weliswaar veroordelen, maar mij doen buigen kunt U niet." Slechts enkele maanden tevoren had het Duitse Hooggerechtshof in het geval van iemand die in een lezersbrief het optreden van politie-beambten t.o.v. asielaanvragers met Gestapomethoden vergeleek, geoordeeld dat een dergelijke vorm van meningsuiting door de Grootwet gegarandeerd wordt. De rechtbank van Karlsruhe legde zowel dit arrest van het Hooggerechtshof, als de talrijke protesten van binnen- en buitenlandse staatsburgers naast zich neer en veroordeelde dr. Thomamüller. Gezien de centrale betekenis van het recht op vrije meningsuiting voor elk democratisch systeem, is het noodzakelijk de afbraak van dit Grondrecht in Duitsland tegen te gaan. Zeker in de huidige Europese context, waarin de Duitse ontwikkelingen hun invloed in geheel Europa laten gelden, kan het belang hiervan niet genoeg worden benadrukt. Daarom zou iedereen die zich iets aan de democratie gelegen laat, de rechtbank in Karlsruhe door protestbrieven tot het respecteren van de burgerrechten moeten proberen te dwingen en dus de vrijspraak van dr. Thomamüller eisen. Aangezien het proces openbaar is, kan men de procesverrichtingen ook ter plekke gaan bijwonen, en zich met eigen ogen een oordeel vormen over deze zaak.

G.B., Duitsland
vertaling: Karin Verelst

Adres: Landgericht Karlsruhe, Hans-Thoma-Str. 7, D-7500 Karlsruhe 1
De volgende procesdag: dinsdag 23 maart, 9u00, zelfde adres

De Folklore frustratie

Maandag 1 maart organiseerde de Folklore Academie (FA) een kantsje te Jette. Zulk een initiatief kan enkel toegejuicht worden, daar het een afwisseling brengt van de kantussen georganiseerd door één van de Jette kringen. Daarenboven wordt zo de kans geboden liedjes, onbekend in het Jette milieu, te leren kennen. De kantsje kende echter een dramatisch en opheffend verloop. De opkomst was bedroevend, met een zestal mensen buiten het bestuur van FA. De kantsje was ongeveer 20' bezig toen ik gevraagd werd de laatste strofe van een net gezongen lied te zingen. Het lied was mij volkomen onbekend, en mijn zangtalent onbestaande. Ondanks deze handicaps deed ik een poging. De

ze werd (terecht) onvoldoende bevonden, en ik verwachtte dan ook een sanktie. De FA praeses deelde mij echter mee dat ik het mocht "afblen". Nadat ik even gekomen was van de verrassing over de strafmaat, heb ik de zaal dan ook verlaten. Na mijn aftocht vond er een discussie plaats tussen de aanwezigen, waarin velen mijn uitsluiting door de Praeses bekruifdeerden. De kantsje werd enkele liedjes vroegtijdig beëindigd. De vraag die zich hier opdringt is of het tegenwoordig verboden is om vals te zingen en of men verplicht is alle liedjes te kennen? Ik walg van de manier waarop FA haar frustraties vanwege de povere opkomst heeft uitgewerkt op diegenen die zich de

moeite getroosten om toch te komen. Als ze het klein beetje sfeer dat er was wilden verpesten, dan zijn ze daar met grote onderscheiding in geslaagd. De definitie van folklore volgens Van Dale luidt: 'de gezamenlijke oude zeden en gebruiken, volks-overleveringen en de studie ervan'. Misschien mag ik bij zijn dat ze me niet geveerddeeld hebben. Hoe dan ook, hun idee over gastvrijheid verschildt nogal van het onze. Wat mij betreft mag FA in Etterbeek blijven. Tot slot zou ik Peter, die samen met mij de kantsje heeft verlaten, willen bedanken voor zijn blijk van solidariteit.

Kris Luybaert
Kultuurpraeses
Farmaceutische kring

THE FIRST BRUSSELS - EUROPEAN TOTAL MUSIC REUNION.

Bij het uitspreken van de naam Free jazz of geïmproviseerde muziek rijzen al heel wat haren in de lucht, want is dat niet dat ping-pong-klang gedoe. Het is dat oud algeblakende clichee dat dergelijke muzikanten er zomaar tegenaan blazen, kloppen of toeteren en/of hun instrument afbreken. Het is echter veel meer dan dat: Jazz / improvisatie / ook rap / scratch / confrontatie / kompositie / dialoog en individuele expressie. Tien van de beste Europese en wereldwijd bekende musici brengen een programma dat in 3 sets een ideale introductie zal zijn tot het TOTALE MUZIEK. De 1ste en 2de set bevatten verschillende unieke combinaties die de dag zelf worden samengesteld uit een pool van musici. De 3de set is de uitvoering, door de volledige bezetting, van een kompositie speciaal voor deze gelegenheid ontworpen door pianist - komponist Eddy LOOZEN, die tevens de artistieke bezieler van het hele gebeuren is. Dawnik LAZRO, saxen (F); Michael MOORE, sax, klannet (USA & NL); Floros FLORIDIS, sax, klannet (Gr); Wolfgang FUCHS, sax, klannet (D); Eric BOEREN, tp(NL); Mark CHARIG, tp(UK); Paul RUTHERFORD, tbne(UK); Roger TURNER, perc. (UK); Peter JACQUEMYN, drass (B); Eddy LOOZEN, piano & composite (B); en rapper TLP, DJ / scratcher GRAZZOPPA (samen RHYME CUT CORE (B)).

Woensdag 5 mei - AULA VUB - 20u30

Interview Jaap Kruihof

Wie kruit zaait, zal analyses oogsten

Tijdens het congres van de Humanistische Jongeren zag De Mocial de kans om de wijsgeer prof. Jaap Kruihof te ondervragen. Hij had in een voordracht de aandacht gevestigd op de diepe crisis waarin onze maatschappij verkeert en die op een regelrechte catastrofe afstevend. Naar aanleiding hiervan spraken wij met hem over de wijze waarop onze maatschappij omgaat met fundamentele crisis.

De Mocial: Er is U verboden om een voordracht aan de ULB te geven over de politieke situatie in Peru. Wat is er gebeurd?

Kruihof: Het betreft een hoorzitting, een soort gerecht dat uitging van een drie- of vierpartijorganisatie. Onder meer van de Coördinatie van de Derde Wereld, ofwel van de Anti-Imperialistische Bond. Plus nog twee of drie andere organisaties. Ik denk dat degenen die de hoorzitting organiseerden, doch dit dient nog onderzocht te worden, een zekere sympathie hebben voor Sendero Luminoso, het Lichtend Pad. Zij hadden Armas, professor in de Sociologie te Lima, laten komen. Die woont al een tijdje in België geloof ik, uitgeweken als politiek vluchteling. Een zekere Carlos, politiek vluchteling kwam eveneens getuigen. Hij getuigde op meesterlijke wijze over de voortdurende bewaking die hij kreeg en folteringen die hij onderging, alhoewel hij met Sendero niets te maken had. Carlos was een syndicale leider. De schoonnouders van Guzman, de leider van het Lichtend Pad, waren er ook op aanwezig, wat zeer indrukwekkend is: Guzman is zo langzamerhand aan het sterven, wat ook de bedoeling is. Er werd niet gepraat over de kwaliteiten van Guzman, maar wel over het feit dat zijn behandeling in tegenspraak is met alle rechtsregels die heersen op deze wereld. Er was ook een getuigenis van iemand uit Parijs die deel uitmaakte van een internationale commissie die een bezoek bracht aan Peru om te zien hoe het er staat met de mensenrechten. En er was een sociologische exposée, een poging, die naar mijn mening vrij goed gelukt is, om de Belgische bevolking, althans een deel daarvan, op de hoogte te brengen van zuiver feitelijke toestanden in Peru. Merkwaardig was dat de rector van de ULB en ook de vice-rector, weigerden een zaal ter beschikking te stellen. We zijn uiteindelijk zover gekomen dat een gesprek met iemand die sympathie voor Sendero heeft, verboden wordt. U ziet hoever de censuur gaat. Want als u in een vrije democratie het fascisme verdedigt, dan kan ik daar met discussie op ingaan. Maar als ik zeg: "nee meneer, u bent fascist en u mag niet praten", dan tast ik toch iets zeer wezenlijks aan. Er is dus een algemeen afspraak, een algemeen verbod op alles wat met Sendero te maken heeft, iets wat niet geldt voor het Vlaams Blok.

De Mocial: Wordt er niks ondernomen vanuit organisaties zoals Amnesty International om die gevangenschap van Guzman in vraag te stellen?

Kruihof: Er zijn allerlei acties op gang gekomen, maar A.I. is nu niet diegene die het hardst aan de kar trekt. Er is to nu toe zeer weinig gedaan vanuit A.I. De Franse Liga van de Rechten van de Mens doet in ieder geval meer. Er is wel uit verschillende hoeken protest gekomen. Men tracht dus dezelfde methodes toe te passen als met

Ulrike Meinhof, als je al de zintuigen afsluit wordt je krankzinnig, de moderne foltering waarmee men Guzman ook onderuit probeert te krijgen. Minstens even erg als de misdaden van Hitler, maar dit is zo netjes. Men tracht hem langs alle kanten te doden, het ontbreekt hem volledig aan medicijnen en deftig voedsel, hij is 20 kg. afgevallen. Het eigenaardige is dat ze hem bijvoorbeeld niet dood schieten.

De Mocial: Dan zou er misschien wel veel harder protest komen.

Kruihof: Natuurlijk, het is juist dat dat men tracht te vermijden. Men voelde onmiddellijk aan, ik was in de voormiddag voorzitter van de hoorzitting, dat van het moment dat men die zaken bespreekt dat dat taboe is. De hoorzitting is dan uiteindelijk doorgeslagen voor een bijna volle zaal in het Cultureel Centrum van Sint-Pieters Woluwe. Een goed teken was de aanwezigheid van vele jongeren, veel studenten. De conclusie gisteren was dat het onderzoek zal worden voortgezet.

De Mocial: In Duitsland wordt, door middel van dubieuze rechtzaken, het spreekrecht van de Bund Gegen Anpassung, een progressieve Marxistische organisatie die in de traditie van de Verlichting een kritische discussie wil opstarten, enorm beknot. Men brengt die mensen in situaties waarin het mogelijk is om juridisch een klacht tegen hen in te dienen, en hoewel er onafhankelijke getuigen zijn die hun onschuldig kunnen bevestigen worden ze veroordeeld. (Zie hierover ook het artikel op pagina 6 van deze Mocial.)

Kruihof: Ik deel uw mening daarover, het is duidelijk dat daar een oppressie en repressie is.

De Mocial: Is het U opgevallen dat tijdens uw voordracht enkel vragen gesteld werden door de organisatoren en de bezoekers vanuit de VUB? Er is geen enkele opmerking door het eigenlijke publiek gemaakt.

Kruihof: Heel wat mensen zijn individueel geïsoleerd. Zij denken dat het allemaal niet zo'n vaart loopt. Deze mensen willen zich ook niet engageren, dat maakt dat je politiek bewustzijn niet verhoogt. De vrees is daarbij een heel belangrijke maastaf. Gisteren ook met die gansse Peru-zaak, ik vind dat evident dat ik dat verdedig. Wat verdedig ik daar nu eigenlijk? Het recht van iedere partij om zijn standpunt te verdedigen. Het NCOS wil niet komen "omdat daar iemand pro Sendero spreekt." Is dat dan eigenlijk verboden dat men pro Sendero spreekt? Ja, blijkbaar wel.

De Mocial: Een ander voorbeeld van dergelijke methodes is iemand van de Bond voor een Beter Drugbeleid (DEBED) overkomen. DEBED heeft een zeer genuanceerd en wetenschappelijk goed onderbouwd standpunt over dat onderwerp. Een sociologe die werkzaam is in DEBED was gecontacteerd om deel te nemen aan een discussie in Zeker Weten over het verstrekken van Methadon in Nederland, maar op de laatste moment heeft Zeker Weten afgebeeld omdat ze geen voorstanders van de maatregelen in het panel

wilden.

Kruihof: De moeilijkheid is dat men het zo partijdig speelt, moesten ze het dan nog toegeven... Maar ze proberen dat te verbergen.

DM.: Prof. De Clerck (dekaan P&O van de Universiteit Gent) zei hier tijdens zijn lezing dat we het hier in België nog niet zo kwaad hebben, ook indien er een Numerus Clausus -die hij verdedigden- zo ingevoerd wordt. Hij zei dat de mensen die afgestudeerd waren van een hogeschool of universiteit volledig ontwikkeld waren, klaar waren voor de maatschappij; hij ontkende dat het eigenlijk vaak gaat om een beroepsopleiding.

Kruihof: Kijk, je moet dat in zijn achtergrond zien. De Clerck is een meneer die omhoog gevallen is dankzij politieke steun. Er zijn twee dingen. Ten eerste is de druk om mensen voor de markt klaar te worden. Hij doet dus zijn ogen dicht voor de werkelijkheid. De regering is niet de baas, de industrie is de baas. En ten tweede is er de bezuiniging op onderwijs. En dat hangt samen, want wij willen niet meer betalen voor het onderwijs. Wat mij irriteert is dat mensen zich altijd door een klontje suiker laten foppen: dat hebben ze met Gorbachov gedaan, en nu doen ze dat met Clinton. Nu is er een hele propagandamachine in al die kranten voor Clinton, en er is niemand die zegt dat het fake is: dit programma kan het probleem niet oplossen. Dat weet meneer Clinton zelf ook wel, maar hij kan niet iets anders voorstellen. Nu gaan ze weer hoog wakken bij de mensen, maar het programma is veel te vak. Clinton wil hetzelfde als Roosevelt met zijn new deal in de dertiger jaren, maar Roosevelt had veel geld, de staat was niet failliet. Clinton wil de gezondheidszorg gaan verbeteren, want dat is in concurrentie met de Japanners, maar dat kost zoveel geld dat hij voor de rest niets meer heeft. Hij gaat nu ook de benzine verhogen. Hij moet dat wel doen, ondanks het taboe dat in America heerst op de benzineprijs.

De Mocial: Het probleem is dat dergelijke kritiek niet ernstig wordt genomen, omdat dat links is, het wordt direct verbonden met bijvoorbeeld de MLB.

Kruihof: Er zijn bij links verschillende strekkingen: er is de tendens PVDA met de Anti-Imperialistische Bond, de Coördinatie voor de Derde Wereld en MLB. Dat is de richting Ludo Martens. Zij stellen zich buitengewoon sectair op, ik ben daar tegen. Ludo martens is een dictator die absoluut wil dat de linkse mensen in België zich verenigen rond Stalin: hij heeft een boek geschreven om Stalin te verheerlijken Nu, dat is onmogelijk, dat is een fatale fout. Hij negeert dat Stalin meer dan vijftien miljoen mensen vermoord heeft, dat hij een dictator was die andere culturen kapot heeft gemaakt. Daar zal ik nooit aan meedoen. Wil ik u overtuigen dat Stalin een goeie is, dan moet ik u geweldig onder druk

zetten, dat is een slechte methode: u bang van mij. Stalin heeft twee goede dingen gedaan: hij heeft Hitler verslagen en hij heeft tussen 1925 en 1965 de algemene economische standaard ontzagelijk verhoogd in Rusland. De deportaties, de Goelag, dat kun je niet goedkeuren. Stalin was niet links, maar een fascist.

De Mocial: Maar er wordt geen onderscheid meer gemaakt tussen een extreme of sectaire critiek, en een radicale critiek.

Kruihof: Ik ben radicaal. Dat mag niet.

De Mocial: Een heel merkwaardige ervaring die wij aan de VUB hebben opgedaan is dat, in het algemeen, enkel de jongere generatie, de studenten, en de oudere profen die er reeds van in het begin bijwaren dit zien. Van de generatie daartussen valt er niets te verwachten.

Kruihof: Dat is juist, die generatie is verloren. De Achtenzestigters waren veel softer, die dachten met een heleboel softere dingen de maatschappij fundamenteel te kunnen veranderen. Uw generatie is zo naef niet meer, die is op dat gebied veel harder. Toen die arbeiders niet meededen in '68 was het al om zeep. Er waren veel te veel artiesten bij, dat zijn mensen die niet hard reëel sociaal zijn. Er waren te weinig Middle-Class en arbeiders bij in '68, er waren teveel intellectuelen: de verhouding was niet goed.

De Mocial: Maar is een beweging die alleen maar sociaal is geen gruwel?

Kruihof: Dat is juist, het mag gerust ook cultureel zijn.

KL, KV, JVH, FV & JO.

ABVV CULTURELE CENTRALE

PRESENTEERT

IN NAAM VAN DE FUHRER

Een film van
Lydia Chagoll

Gevolgd door debat
met Lydia Chagoll en
Hubert Dethier,
professor filosofie V.U.B.

VRIJDAG

19 MAART

OM 19.30 UUR

BERGSTRAAT, 1

VILVOORDE

Jack tinnert naar hartelust De Universitaire Werk- plaats gaat tekeer

Eigenlijk behoeft de Universitaire Werkplaats geen uitleg. Eigenlijk zou iedereen die hier werkzaam is of studeert minstens een minimum van besef moeten hebben van de aard van de instelling waarin hij verkeert. Nochtans blijkt dat niet het geval. Sinds jaar en dag ondergaat de Universiteit, samen met de samenleving waar zij een onderdeel van is een aftakelingsproces. Verkleuterend en verkakeling. Het web van newspeak dat in ons aller hoofden geweven is dreigt ons te verstricken in de verwarrende van onduidelijke betekenissen. Er is geen eenduidig en duidelijk doel meer. Ondertussen drijft onze samenleving verder af naar het moeras van het niet-denken dat de fascistische ideologie eigen is. Dat alles hebben wij al eens meegemaakt. Onze voorgangers hebben reeds kennis genomen van dat web van verstarung. In een rede naar aanleiding van de opening van het academisch jaar 1951 zegt Charles Perelman in dit verband: *De voorstanders van het vrije onderzoek, van de verwerping van om het even welk gezag op intellectueel gebied, konden die door het fascisme gepredikte verdringing van het individu alleen maar weigeren. Als positieve houding konden zij hier-teenover echter enkel trouw aan de kritische geest en aan die van het wetenschappelijk onderzoek stellen. Meer en meer gaven zij die in dit Huis leefden er zich rekenschap van dat én trouw aan de wetenschappelijke geesteshouding én wetenschappelijke oprechtheid, ons volledig ongewapend lieten op praktisch gebied, daar waar het er op aan kwam gedragsregels te bezitten -vermits- en dit is een gangbare mening aan de Universiteit- de wetenschap slechts beschrijven, maar niets voorschrij-*

ven kan, d.w.z. dat zij ons wel zegt wat is- maar niet wat moet zijn. . . . Men heeft aan de Vrije Universiteit dan ook een zekere malaise gekend, daar men over geen enkele positieve doctrine beschikte om als tegenhanger te dienen voor fascistische wachwoorden, dogmatisme en fanatisme, of beroep op het geweld, door deze doctrines gepredikt. Bij velen onder ons zag men dan ook een scepticisme verschijnen dat al te gemakkelijk in cynisme kon ontwaarden, een tuchteloosheid die tot anarchie kon overgaan, een onverschilligheid die al te vaak op lafheid kon gaan lijken.

Dit is een analyse achteraf, na de oorlog, na de sluiting van de ULB. Het is gegeven het maatschappelijk klimaat ook een analyse vooraf, een waarschuwing. Het enige echte wapen dat de Vrije Universiteit heeft is haar gedachtegoed. De vrijheid van gedachte volstaat niet. Met de gedachte moet iets gebeuren. Het gedachtegoed moet worden uitgebouwd en hernieuwd. Wij studenten moeten bewust worden in plaats van vegeterende herkauwers. Wij moeten ons dringend vragen gaan stellen. Wat is er fundamenteel mis? Waarom dreigt de geschiedenis zich te herhalen? Kunnen wij er iets aan doen, en indien niet, moeten wij dan bij de pakken blijven zitten en maar laten gebeuren? Alle mensen verbonden aan de VUB moeten met elkaar in discussie treden, eindelijk eens aan Vrij Onderzoek gaan doen. De Universitaire Werkplaats en haar lezingenreeks wil aan die discussie een bijdrage leveren.

Jack Van Handenhove

Break the Silence over de vierde wereld

Onder het voorzitterschap van Frederick Leirman in het BSG ontstond de idee om een ludieke actie op het touw te zetten om op deze manier een publicatie in het Guinness Book of Records (GBR) te verwerven. Het was dan ook niet moeilijk voor BTS om op een BSG-vergadering in het begin van dit academiejaar er ons ervan te overtuigen om een rekordpoging te organiseren om op deze manier een benefiactieve ten voordele van de vierde wereld een extra dimensie te geven.

Na enig "gebrainstorm" onder de bestuursleden, daarbij uiteraard geholpen door de geestesverrijkende werking van de marktproducten van Interbrew, ontstond er een eensgezindheid om de grootste bierbrouwer van België te interpellieren over een constructie van een pyramide met bierbakken.

Eerste contacten met de hoofdzetel van GBR, gevestigd te Londen, leerden ons dat er nog geen dergelijk rekord was geregistreerd. Doch of het rekord in de publicatie van GBR zal opgenomen worden zal afhangen in welke mate het de moeite loont een nieuwe rubriek te openen in het boek. Dit wordt beslist op basis van het verslag van het evenement opgemaakt volgens de richtlijnen van GBR.

Oorspronkelijk zouden maar liefst

64666 bierbakken naar de Campus van Etterbeek verscheept worden. In praktijk betekent dit 39 zware opliggers die tezamen 936 paletten transporteren, m.a.w. 1909 m³ bierbakken. Na een onderzoek bleek echter dat een dergelijk aantal bakken toch niet binnen het produktieschema paste van Interbrew. Bovendien was het arbeidsmoeilijk om de praktische verwezenlijking van het transport in te schatten. Dit in acht nemend, plus de financiële investering eraan verbonden (met alle gevolgen bij een mogelijk falen), heeft erons toegebracht om eerst een praktische simulatie te laten doorgaan. Dit zal ons de nodige informatie bezorgen om een realistisch studie op punt te stellen. Op basis hiervan zal Interbrew een beslissing treffen om al dan niet te investeren in een nieuwe rekordpoging in het begin van het komende academiejaar.

De simulatie zal erin bestaan om een pyramide te bouwen met een basisoppervlak van 9m op 12m30 tot op een hoogte van maar liefst 7m 20. Hiervoor zullen een tienduizendtal bakken gebruikt worden. Alle studenten van de VUB kunnen via hun facultaire of regionale kring actief deelnemen aan het stapelen. In totaal zullen er 40 ploegen van 5 personen ingezet worden.

Vierde wereld benefiet: Soulfood

Op woensdag 17 maart, open-deurdag van de V.U.B., wordt er op de campus niet alleen maar aan de toekomstige studenten gedacht, maar ook aan de minderbedogenen. Die dag organiseren het BRUSSELS STUDENTEN-GENOOTSCHAP (BSG) en de v.z.w. BREAK THE SILENCE (BTS) met de steun van de V.U.B. namelijk een benefiactieve gebeurtenis ten voordele van de Vierde Wereld. Gedurende deze dag pogen we een record bierbakken stapelen te vestigen. 's Middags is er in de PK-zaal een free-podium voorzien en 's avonds wordt het muzikale gedeelte voortgezet door de LSP-band (met Kid SAFARI, Robert MOSUSE en Walter GROOTAERS), met als voorprogramma Joe COOL. Op de nagalmen van dit optreden gaat er naar goede studententraditie nog een spetterende MASSA-TD van start.

Het Brussels Studentengenootschap is de overkoepelende studentenorganisatie van de V.U.B., zij vertegenwoordigt er alle studenten. Binnen deze vereniging speelde men al enkele jaren met het idee voor een dergelijke manifestatie. Toen Break the Silence op 20 november 1992 zijn eerste free-podium organiseerde ten voordele van de Vlaamse Vereniging voor Autisme en nog andere benefiactieve plande, hebbe, BSG en BTS besloten samen te werken aan een megaprojekt.

Break the Silence is een v.z.w., bestaande uit studenten die zich tot doel heeft gesteld muzikaal getinte evenementen te organiseren waarvan de opbrengst bestemd is voor liefdadigheidsinstellingen en minder bekende sociale initiatieven. Daarom staat BTS dan ook in voor het muzikale gedeelte en verzorgt het BSG de eerder studentikoze happening. De winst van dit gebeuren gaat integraal naar het project TRANSITHUIZEN 'DE LOKVOGEL'. Dit pilootproject te Laken wil

zaksarme bewoners herhuisvesten in degelijke en betaalbare woningen. Dat dit de laatste jaren een moeilijke zaak is geworden, ondervinden wij als studenten bij onze jaarlijkse zoektocht naar een kot. Bij een gebrek aan een voldoende aanbod van goedkope sociale woningen, zien mensen met een laag inkomen zich dan ook vaak genoodzaakt om tot de helft van hun budget aan een huurwoning op de privémarkt te besteden. Om aan deze situatie te verhelpen, biedt DE LOKVOGEL een individuele begeleiding aan personen en gezinnen in deze situatie aan. Wanneer er niet onmiddellijk een oplossing voorhanden is, worden zij tijdelijk herhuisvest in een van de transitwoningen in de Lokvogelstraat. De giften en de winsten van ons initiatief zullen worden aangewend om een "rollend fonds" op te richten, dat deze huurders moet helpen de initiële kost te overbruggen, waarmee zij te maken krijgen bij het aangaan van een nieuwe huurovereenkomst.

Transit-huisvesting in DE LOKVOGEL

In Brussel is het vinden van een degelijke en betaalbare woning de laatste jaren een zeer moeilijke zaak geworden. Dit heeft geen verdere verduidelijking. Voor heel wat mensen met een laag inkomen stelt dit ernstige problemen. Bij gebrek aan een voldoende aanbod van goedkope sociale woningen, zijn ze vaak verplicht een aanzienlijk deel van hun inkomen (tot vaak de helft) te besteden aan een huurwoning op de privémarkt. Om aan deze situatie te verhelpen werd twee jaar geleden het project Transit-Huisvesting De Lokvogel opgestart. Het betreft hier een samenwerkingsproject tussen het O.C.M.W. van de Stad Brussel en de Koning Boudewijnstichting.

Opzet van het project

Het gaat hier om een pilootproject met een duurtijd van 4 jaar (1991-1994). Daarbij wordt gepoogd een nieuwe werkvorm op te zetten, die er op gericht is stabiele oplossingen te creëren voor personen/gezinnen met een laag inkomen, die gekonfronteerd worden met een manifest huisvestingsprobleem. Het concept TRANSIT-HUISVESTING omvat een werking op 3 niveaus:

1. Om te beginnen worden personen/gezinnen, die te kampen hebben met een huisvestingsprobleem waarvoor niet onmiddellijk een oplossing voorhanden is, tijdelijk herhuisvest in een transitwoning in de Lokvogelstraat te Laken. Er werden selectiekriteria en een procedure opgezet om de aanvragen te kunnen beoordelen. Het voorlopig karakter van de herhuisvesting vertaalt zich in een kontrakt van beperkte duur. In principe is dit voor gezinnen 6 maanden en voor koppels en alleenstaanden 3 maanden. Er zijn in totaal 9 transit-wooneenheden beschikbaar, d.w.z. 3 appartementen voor gezinnen en 6 kamers met gemeenschappelijke keuken en badkamer voor koppels en alleenstaanden.
2. Tijdens het verblijf in de transitwoning wordt samen met de huurder gezocht naar een oplossing voor zijn huisvestingsprobleem. Deze individuele begeleiding betekent concreet dat wekelijks het aanbod op de privéhuurmarkt nagekeken wordt en dat de nodige formaliteiten vervuld worden voor inschrijving in één of meerdere sociale huisvestingsmaatschappijen.
3. Gezien de beperkte mogelijkheden op de huisvestingsmarkt (zowel private als sociaal-publieke) is

het eveneens de bedoeling enkele concrete initiatieven te nemen om het aanbod van betaalbare woningen voor de huurders van de transitwoningen te verhogen. Op de eerste plaats wordt daarbij nagegaan welke mogelijkheden het O.C.M.W. van de Stad Brussel zelf heeft om definitieve en betaalbare huisvesting te voorzien voor het eigen cliëntel.

Stand van zaken begin 1993

Waar het jaar 1991 in beslag genomen werd door de renovatie en de inrichting van de transitwoningen en door het uitwerken van het concept transit-huisvesting met de verschillende betrokken partners, werd het project operationeel in 1992. Zo werden er in de periode begin november 1991 - eind november 1992 53 aanvragen gedaan voor een transitwoning. Hiervan werden er 17 effectief herhuisvest in een transitwoning; 12 van hen hebben het project reeds verlaten. Deze ervaringen bevestigden de stelling dat er momenteel op het territorium van de stad Brussel regelmatig personen/gezinnen gekonfronteerd worden met ernstige huisvestingsproblemen waarvoor niet onmiddellijk een oplossing voorhanden is. In deze gevallen is een tijdelijke opvang meer dan aangewezen. Tevens blijkt dat de herhuisvesting van alleenstaanden en koppels met een laag inkomen meestal geen grote problemen stelt. Voor hen is er nog een zeker aanbod op de huisvestingsmarkt. Daarentegen is het aanbod voor (grote) gezinnen met een laag inkomen zo

goed als onbestaande. Het is op de eerste plaats voor deze laatste categorie dat vanuit het project voorstellen werden uitgewerkt naar het O.C.M.W. toe om het aanbod van betaalbare woningen te vergroten. Een aantal van deze voorstellen liggen momenteel ter bespreking voor. In hetzelfde kader werd een inventaris gemaakt van initiatieven rond het sociaal beheer van woningen in Wallonië. Het sociaal beheer van woningen betekent in concreto dat men eigenaars probeert te overtuigen hun woningen in huur te geven aan een organisatie, die ze op haar beurt doorverhuurt aan personen met een laag inkomen. De achterliggende idee hierbij is dat eigenaars sneller bereid zullen zijn hun woning te verhuuren aan iemand met een laag inkomen als hij een aantal waarborgen krijgt in verband met een stipte huurbetaling en een goed onderhoud van zijn woning. Via het sociaal beheer van woningen kunnen deze waarborgen geboden worden. In Vlaanderen zijn de laatste jaren heelwat van dergelijke projecten ontstaan in de vorm van de uitbouw van sociale verhuurkantoren. Ook in Wallonië tekent zich meer en meer een dergelijke tendens af. Ook hier is het de bedoeling om te bekijken in hoeverre binnen het kader van het O.C.M.W. gelijkwaardige initiatieven kunnen ontwikkeld worden.

Voor verdere informatie kan U terecht bij:
Transit-huisvesting DE LOKVOGEL
Lokvogelstraat 9
1020 Brussel
tel. 02/420 25 82

Programma

Dagprogramma 16 maart

- 12u00:** Een vierde wereld maaltijd in het restaurant van de V.U.B. Dit is een gewone maaltijd waarvan een 20,-bf per maaltijd aan het vierde wereldproject gegeven wordt.
- 20u00:** Een debat over de huisvestingsproblematiek dat zal doorgaan in de aula Q van de V.U.B. Als gastsprekers worden buurtwerkers, beleidsverantwoordelijken en sociologen uitgenodigd.

Dagprogramma 17 maart

- 10u00:** Aanvang van de rekordpoging bierbakkenstapelen. Een tienduizendtal bierbakken zullen gedurende de hele dag door de facultaire kringen in pyramidale vorm gestapeld worden.
- 12u00:** Een vierde wereld maaltijd in het restaurant van de V.U.B.
- 14u00:** Free-podium in de PK-zaal waar een drietal jonge bandjes hun muzikaal kunnen ten toon zullen spreiden.
- 20u45:** Het eerst grote avondoptreden wordt verzorgd door Joe Cool, een snel aan erkenning winnende powerfunkgroep.
- 23u00:** De L.S.P.-Band met als gasten Kid Safari, Robert Mosuse (De Radio's) en Walter Grootaers zal de zaal verder omvormen tot een ware muziektempel.
- 01u00:** Rond dit tijdstip wordt er op de nagalmen van deze optredens een spetterende Massa-TD ingezet.

Gedurende het verloop van de dag zijn er rond de rekordpoging en de zaal tal van kraampjes voorzien waarin zowel externe organisaties (Greenpeace, Oxfam, ...) als

studentenkringen voor animatie zullen zorgen. Voor de pers is er tevens een VIP-loge voorzien, waar zij meer informatie kan krijgen over de manifestatie en interviews kan afnemen van organisatoren, muzikanten, studenten en een verantwoordelijke van het project transithuizen DE LOKVOGEL. In deze loge zal tevens de stand van zaken van de opbrengsten en de rekordpoging worden bijgehouden.

Belangrijke opmerking: in tegenstelling tot elders gemeld gaan alle BTS-activiteiten door in de PK-zaal!!! Er komt géén Tent!!!

Geert Mareels keek en zag dat het niet goed was

Numerus Clausus en/is het einde van de democratisering

In het kader van de Universitaire Werkplaats hield Geert Mareels, vroegeer zeer actief in de studentenbeweging en tegenwoordig medewerker aan het kabinet Vandebosche, een - te weinig bijgewoonde - lezing over de democratisering van het onderwijs. De vrije toegang tot alle vormen van hoger onderwijs is in België zo ongeveer de laatste nog niet aangevretene pijler van deze politieke prioriteit, die bijna een kwart eeuw het onderwijsbeleid in dit land heeft bepaald. Numerus Clausus dreigt daar nu definitief een einde aan te maken, reden waarom we, liever dan een verslag van de lezing, het door Mareels hieromtrent in De Morgen ingenomen standpunt publiceren.

Te veel dokters schrijven te veel voor, en dat kost de ziekteverzekering te veel. Zo eenvoudig lijkt het probleem, en dus was de oplossing ook gauw gevonden: minder dokters. Nu de Vlaamse onderwijsminister bezwaken is onder druk van de vreemde coalitie van artsen- en verdedigers van de sociale zekerheid kan gevreesd worden dat de maatregel er binnenkort zal komen. Een merkwaardig snel einde van een jarenoude maatschappelijke consensus voor de vrije studiekeuze. Zal numerus clausus echter zelfs maar een gedeeltelijke oplossing bieden voor de medische overconsumptie? Dat lijkt zeer onwaarschijnlijk. Omdat de geneesheren hun inkomens niet halen uit de geneezing en het welzijn van hun patiënten, maar uit het voorschrijven van prestaties. Wat zal het gevolg zijn van de numerus clausus? Dat minder artsen nog meer zullen kunnen voorschrijven. En dat de overnameprijs van een dokterskabinet de hoogte zal ingaan. De concurrentie wordt wat verminderd, de geldhonger van vele dokters niet. Denken de voorstanders van numerus clausus nu echt dat de

resterende dokters gaan zeggen: nu heb ik genoeg verdiend, ik schrijf wat minder voor? Is het niet waarschijnlijk dat ze het gat in de markt zullen vullen door nog wat meer pillen te gaan draaien? Uiteraard is er een probleem waarbij jonge dokters om een beperkt inkomen te verwerven uit een schaars aantal patiënten, relatief nog wat meer gaan voorschrijven dan oudere. Maar durft hier iemand stellen dat alleen zij zich hieraan bezondigen? Zijn het enkel jonge dokters die patiënten langer dan nodig opnemen in het ziekenhuis, onnodig onderzoeken en behandelingen verrichten op soms terminale patiënten, een echelonnering van de gezondheidszorg afwijzen, of zich zoals artsleider Beckers een pensionering van 65 jaar een schending van mensenrechten vinden? Het probleem van de nieuw gevestigde artsen zal trouwens in de toekomst even groot blijven, of denkt men eraan om de patiënten verplicht te herverdelen? Zelfs de amper van linkse sympathieën te verdenken Franse auteur Michel Albert schrijft in "Kapitalisme tegen kapitalisme": "Voor de gezondheidszorg is de vrije markt, die gebaseerd is op de individuele financiële belangen van de arts niet altijd het beste systeem, verre van dat. Ik leid daaruit af dat de gezondheidszorg een sector is waarop je niet zonder meer het marktmechanisme kunt loslaten". De vrije studiekeuze wordt hier nu aangepakt, de vrijheid om zoveel voor te schrijven als mogelijk wordt amper in vraag gesteld. Er zijn trouwens twee totaal andere sectoren die ons hierover iets kunnen leren: de boeren en de ingenieurs. Ook de boer haalt zijn inkomen niet uit de bevrediging van onze voedselbehoeften, maar uit zijn individuele productie. Door de lage prijzen voor zijn produkten, stond hem niets anders te doen dan zoveel mogelijk produceren, waardoor we nu met een melkplas, boterberg en vleesstapel

zitten. Nochtans is het aantal boeren al die jaren stelselmatig gedaald. Maar dit belet niet dat de resterende elk individueel geprobeerd hebben om het maximum uit het systeem te halen. Je kon het ze ook niet echt verwijten, het inkomen van de boer ligt vele malen lager dan dat van dokters. Maar ook hij zit met een agro-industrie, die zoals bij de farmaceutische nijverheid alle belang heeft bij een overmatige omzet. De EG, zoals de sociale zekerheid, betaalt toch. Ingenieurs in overheidsdienst krijgen traditioneel een produktiviteitspremie, berekend als een percent op de kostprijs van het project, niet op de kwaliteit of het nut ervan. Niemand zal stellen dat er te veel ingenieurs zijn, nochtans is aan die overconsumptie van overheidsbetoon nooit een einde. Omdat ze persoonlijk belang hebben bij grote uitgaven, niet bij goede projecten. Dit is dus een pleidooi om het inkomen van de geneesheren niet te laten afhangen van het aantal bezoeken en onderzoeken, maar van de kwaliteit van de dienstverlening. Ze hoeven daarom echter nog geen loonarbeiders te worden, ook een verbeterde variant op een Amerikaans systeem, waarbij de ziekenhuizen niet meer per handeling maar per ziekte een vast bedrag ontvangen, is mogelijk. De gemiddelde prijs van de geneezing, niet voor het aantal overbodige die men bij die gelegenheid laat doen. Het verzet tegen Numerus Clausus zelf wordt voornamelijk ingegeven door het ondemocratische en onwerkbaar van dergelijke maatregelen. De universiteiten van Gent en Leuven zijn al begonnen met een polemiek rond de uitvoeringsmodaliteiten. De centen, niet de studenten staan hierbij voorop. De studenten voor het eerste jaar selecteren is de grootste onzin, want de selectie slaat dan op de humanioraprestaties. Maar testen na een 'multidisciplinair jaar' met

veel wetenschappen is ook niet alles, want dan test je eigenlijk of de student in kwestie om het even wat kan doen, niet of hij een goed dokter zou kunnen worden. Hoe dan ook betekent zo'n stelsel van vastgestelde contingenten, dat je kans niet afhangen van je absolute prestaties, maar van je relatieve positie binnen de groep kandidaten van dat jaar. En wie tijd en vooral geld heeft, zal zonder problemen kunnen wachten op betere tijden. Zoals de rijkere Nederlandse student de numerus clausus in zijn land kon ontwijken door naar hier te komen. De ietwat armere kandidaat-dokter kan het dan wel vergeten. Alvast geen maatregel om de gilde der dokters wat te democratiseren. En wat met de 'overtollige' studenten. Ik neem zonder meer aan dat de onderwijsminister zich niet tot doel stelt het totale aantal studenten in het hoger onderwijs te verminderen. Wat dus betekent dat die exgeneeskundestudenten naar andere richtingen trekken. Waar ze op hun beurt voor een 'teveel' kunnen zorgen. Wie met numerus clausus een arbeidsmarktbeleid gaat voeren, kan dit op termijn onmogelijk beperken tot één studierichting. Deze numerus clausus wordt dus de voorbode van een algemenere maatregel. Nu het systeem bespreekbaar is, zijn er nog wel een aantal lobby's die achter zich de deur willen dichtgooien. Heden ik, morgen gij. Het gedrag van de geneeskundestudenten in deze is trouwens ronduit ontgoochelend. Dokters willen een strenge vestigingwet en geen pensioen op 65 jaar, het merendeel der geneeskundestudenten wil een selectie na het eerste jaar, en eerstejaars zijn liever een selectie na het secundair onderwijs. En zo'n stel egocentristen krijgt ooit mijn gezondheid in handen? Er zijn geruststellende gedachten...

Nog één woord over het 'Hollands probleem'. Het grote aantal buitenlandse studenten die hier hun

numerus clausus komt ontwijken is geen probleem voor onze ziekteverzekering maar wel voor ons onderwijsbudget. De Vlaamse overheid betaalt hier de opleiding van Nederlandse dokters die na afloop opnieuw ginder gaan werken. Een compenserende stroom in tegenstelde richting bestaat nauwelijks. Nu zou dit probleem zich oplossen indien Nederland de numerus clausus zou afschaffen. Maar dat kan men van hieruit niet oplossen. Alhoewel de EG, die het anders zo sterk heeft voor het vrije verkeer van personen al een stuk stiller is wanneer het over de vrije studiekeuze van jongeren in hun eigen land gaat. Een mogelijke piste zou echter zijn om met Nederland en Duitsland te bepalen dat België enkel de studenten moet toelaten die ook in hun eigen land voldoen aan de voorwaarden om geneeskunde te studeren. Die voorwaarde is ginder echter niet enkel het middelbaar onderwijs afgewerkt hebben, maar ook de selectie voor het hoger onderwijs gepasseerd te zijn. Waardoor we nog enkel de Nederlandse studenten opnemen die om academische redenen voor België kiezen, niet diegenen die de numerus clausus komen ontwijken. Niet echt solidair met de Nederlandse studenten, maar het kan hen alleen maar sterken om binnenshuis eens schoon schip te maken met de studentenbeperkingen. De Vlaamse jongeren beseffen misschien niet half hoe gelukkig we moeten zijn dat ondermeer door twintig jaar studentenstrijd tegen numerus clausus, zij niet naar het buitenland moeten trekken om de studies van hun eigen keuze en begaafdheid te volgen. Het wordt nu tijd om naast het monument van de sociale zekerheid ook het afbrokkelende monument van de democratisering van het onderwijs te ondersteunen.

Geert Mareels
overgenomen opinie uit de morgen
van dinsdag 9 maart.

Opinie

Is Numerus Clausus een futiliteit?

Het zit er dus weer eens bovenarms op de studenten hebben een portie protestnostalgie van stal gehaald, trekken van kruispunt tot kruispunt en pesten het bloed onder de nagels van rijkswachters en (willekeurige) automobiïsten.

Als we ons afvragen voor welk nobel doel er ten strijde wordt getrokken, lijkt het moment geschikt om de idealen en het idealisme van de studenten te beoordelen. Een betere wereld?, een groenere wereld?, Het verwezelijken van de 'Fraternité' (nadat de 19e eeuw de Liberté en de 20ste eeuw de Egalité heeft uitgezweet)? Of misschien de mondiale vrede nieuw leven inblazen, de kwestie Joegoslavië eindelijk eens bij ons op straat brengen? Even wat kritiek op het Westerse diktaat van het geld? Of op het politieke materialisme?

Neen hoor. De keuze luidt: "Iedere student moet in volledige vrijheid kunnen kiezen voor om het even welke opleiding." Kan het corporatistisch? En toch is het wel erg in de mode: er gaat geen dag voorbij zonder dat de éne of andere belangengroep op straat komt. Vrachtwagenchauffeurs verknoeien

de voorbije zomervakantie van talloze Europeanen door hun beeharde blokkades; boeren en vissers laten hun visitekaartje achter in Brussel; witte woede, Franstalige leerkrachten, Solvay-personeel, bezette scheepswerven; slaat U de krant maar open ...

Het is het bekende verhaal van de tering en de nering. Als een gezin jarenlang ongegeneerd haar vermogen potverteert, komt de dag waarop alleen de schulden overblijven. En zo is het nu voor de Westeuropese landen: na de big boom van de sixties ontbrak de discipline in de volgende jaren en rest ons vandaag enkel het dichtsnoeren van de broeksriem. Een aantal sectoren hebben dit willens nilens reeds moeten aanvaarden: vele staalarbeiders uit Cockerill hebben hun hoogovens moeten doven, en de mijnwerkers uit de KS moest zijn mijnschacht verlaten omdat het laatste restje steenkool vanonder zijn krent was weggehaald. Is het onder zulke omstandigheden verantwoord met "volledige keuzevrijheid van studierichting" te komen aanzetten? Mij lijkt van niet. De democratie -zo is al vaker

beweerd- is een teer plantje dat met veel zin voor verantwoordelijkheid gevoed moet worden. Het overvragen van de politiek, zonder zelfcensuur of zin voor discipline, speelt enkel in de kaart van ondemocratische autoritaire stromingen en bruine bokshandschoenen.

De schuldenberg is een draak met vele koppen, en het is delicaat te vragen in welk excès het mes het eerst gezet moet worden. (zie bijvoorbeeld de verhouding inkomen uit arbeid en kapitaal, die volledig op hun kop is komen te staan!) Daarom lijkt het mij aangewezen dat de studenten de nodige reserve aan de dag leggen in hun eisenbunds als ze weer eens op straat wensen te komen. Wij, de jongeren van vandaag, zullen de toestand van morgen moeten rechtzetten. Daarom lijkt het mij zinvol alvast bij onszelf te beginnen... JéCé

Antwoord PS (redactie):

Uw denken is wel erg verward. Zelfkritiek, zelfcensuur, waar hebben we dat al een eender gehoord? Beseft u niet dat de industriebonzen en het Vlaams blok aan dezelfde kant staan? U gelooft nog in de wet van de

schaarste. De schaarste is iets dat gekreëerd is, niet iets dat inherent aan de natuur is. Lees daarover het uitstekende boek van Hans Achterhuis.

Antwoord KL (studenten-vertegenwoordiger):

Geachte JéCé, Uw bezorgdheid is terecht, uw visie beperkt. In een maatschappij waar alles hoe langer hoe meer misloopt, waar rechts oprukt, waar technokratisering en verlies van vrijheid hand in hand gaan, moeten we reageren tegen dit vrijheidsverlies. Niet uit korporatistische reflex (Uitein-

delijk gaat het niet om ons, want wij zijn al binnen aan de univ! Het gaat om het recht van diegenen die na ons komen.) maar uit een bezorgdheid die veel verder gaat. Wie De Mocial regelmatig leest weet dat de numerus clausus geen losstaand feitje is, maar verweven zit in een veel grotere problematiek, en wel deze problematiek die u aanhaalt.

NvdR: In principe mogen wij enkel artikelen publiceren indien minstens één redaktieel de identiteit van de schrijver kent. Wij verzoeken de heer en/of mevrouw JéCé zich in de toekomst bekend te maken of zich te onthouden.

Voor meer info over de NC-betoging: zie p. 12

"En nu de handjes nog tellen."

Zo werkt vrijzinnige demoncratie

De Unie van Vrijzinnige Verenigingen (UVV) hield vorige zaterdag in 'de Zandloper' te Wemmel haar jaarlijkse algemene vergadering, onder het 'meesterlijk' leiderschap van voorzitter Luc De Vuyst werd het gebeuren gelooft in de richting van een nieuwe samenkomst. De wijziging van de statuten bracht de aanwezigen in tijdnood, anderhalf uur na de vooropgezette beëindiging van de bijeenkomst kwam men tot de vaststelling dat men er niet ging klaarkomen. Alsof dat op voorhand niet geweten kon zijn. De vrijzinnigheid komt nooit klaar.

De UVV is een overkoepeling van de meeste vrijzinnige organisaties en werd opgericht om de tot dan kwasi absolute hegemonie van het Humanistisch Verbond in de vertegenwoordiging van de vrijzinnigen in te dijken. Een heleboel andere organisaties en individuen konden zich niet vinden in het maatschappelijk streven van het HV en vonden dat zij op zijn minst een tegenwicht moesten vormen tegen deze organisatie. Met de oprichting van de koepelorganisatie werd het HV gereduceerd tot lidorganisatie en werd aldus serieus in haar kruis getast. Immers, het bijeenbrengen, vertegenwoordigen en verdedigen van de belangen van de vrijzinnigen was juist datgene waarvoor de organisatie was opgericht. Deze functie zou dus vanaf nu voor een groot stuk door de UVV overgenomen worden. Met het idee van de representativiteit voor ogen werd een overkoepelende structuur uitgewerkt waarin elke ledenorganisatie die de vrijzinnigen enigszins vertegenwoordigen de mogelijkheid werd geboden lid te worden. Aldus werd een maximale representativiteit gegarandeerd. In de praktijk leverde dit echter een pot pourri van verenigde verenigingen op die allen mee aan het zeil mochten en mogen trekken. Volgens Leo Ponteur, oud voorzitter UVV en voorzitter van het Willemsfonds heeft de UVV vooral als doelstelling de gezamenlijke belangen van de vrijzinnigheid te behartigen. Alle specifieke opdrachten die door bepaalde lidorganisaties ter hand kunnen worden genomen worden aan deze over gelaten. Aldus gezegd en gedaan houdt de UVV zich bezig met de uitbouw van een netwerk van morele dienstverlening, het streven naar de erkenning van de niet confessionele geloofsleer en de daarbij horende subsidies. Daarbovenop ijvert zij ook -buiten haar strikte bevoegdheidsafbakening- voor de behartiging van de belangen betreffende de cursus niet confessionele zedenleer (zie hiervoor de laatste en andere moeials). Dit laatste was een van de breekpunten van de algemene vergadering.

In de vorige moeial (zie het artikel over het Neuriënd Chisma) werd hierover al uitvoerig uitgebreid. Een brief van minister van onderwijs Luc Vandenbossche bracht de spreekwoordelijke steen van de cursus Niet Confessionele Zedenleer (NCZ) weer aan het rollen, alhoewel die in afwachting van een brede raadpleging van de belanghebbenden door middel van een enquête tijdelijk tot stilstand was gebracht. Het signaal van een belangrijke stropdas kan veel in beweging brengen. Er werd op de laatste Raad van Beheer beslist om een nieuwe vzw op te richten: het coördinatiecentrum NCZ, dat zich zou inlaten met de inhoud en de inspectie van de cursus. In dit centrum zouden de UVV, de ouders, de jongeren, de inspecteurs en de inrichter van de opleidingen vertegenwoordigd zijn. Snelle onafhankelijkheid van de UVV was het streven om belangenvermenging zoveel mogelijk te vermijden. Hier luidt dus zoals steeds het motto: beveilig u tegen uzelf en stel alle achterdochtigen tevreden. Die achterdocht kwam al snel op de proppen toen bleek dat alles in sneltreinvaart geregeld en beslist was op een Raad van Beheer met minder dan de helft van de afgevaardigden aanwezig. Op de AV probeerde een aantal organisaties de genomen beslissingen enigszins af te zwakken. Dit betrof vooral de samenstelling van de Raad van Beheer van de nieuwe v.z.w., waarin dubbelvertegenwoordiging vanuit verschillende organisaties (de oudervereniging voor de moraal - OVM - en het HV) niet onwaarschijnlijk is waardoor het overwicht vanuit de hoek van de langeleemstraat (HV) te groot zou kunnen worden. Ook werden opmerkingen gemaakt betreffende de vertegenwoordiging van de ouders in het centrum, die door drie relatief willekeurige organisaties (OVM, Willemsfonds en Vermeylenfonds) zal worden waargenomen. Hier werden geen wijzigingen doorgedrukt. Met betrekking tot de aanwerving van een personeelslid werd beslist om de aanstelling te beperken tot een termijn van zes maanden eventueel verlengbaar tot een jaar. Ook het profiel van de kandidaat is gewijzigd. Het is niet meer noodzakelijk om te beschikken over een grondige kennis van Word Perfect 5.0 om in staat geacht te worden het centrum uit te bouwen. Deze vereiste was op het lijf geschreven van ene Jan Verlinden: medeopsteller van het profiel en zelf kandidaat voor de functie van 2,2 miljoen... Ondertussen blijken er tegen alle verwachtingen in nog twee kandidaten op de proppen te zijn gekomen. Minstens één dezer kandidaten kon een treffelijk curriculum voorleggen. Stoute

tongen beweren dat dat de reden is waarom de curricula niet zijn verstuurd naar de leden van de Raad van Beheer. Afwachten wat er in deze te gebeuren staat. Alleszins zal de sollicitatie opnieuw bekend gemaakt worden bij de lidorganisaties.

Een ander punt van de agenda waarvan de bespreking iets langer uitviel dan gepland en omwille van procedurele redenen volledig zal moeten overgedaan worden is de statutenwijziging. Ondermeer het streven om feitelijke organisaties stond ter discussie. Dit stemrecht wordt enkel toegekend aan organisaties die een rechtspersoonlijkheid hebben, vzw's dus. Een aantal organisaties (Bond Oud Leden 't zal wel gaan, Antwerps Liberaal Verbond) hebben die structuur echter niet en kunnen dus in principe niet meestemmen. In het verleden werd er echter geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende statuten van de lidorganisaties en stemde iedereen mee. De adviserende stemmen hadden dezelfde waarde als effectieve stemmen. In deze statutenwijziging, waarvoor een twee derde meerderheid vereist is, kon dit echter niet langer het geval zijn, tenminste wilde men een aantal dingen erdoor drukken, bijvoorbeeld betreffende de stempocedure, de afvaardiging van personeelsleden enz. De situatie voor de Studiekring en het Brussels Studentengenootschap is speciaal in die zin dat deze organisaties vallen onder de rechtspersoonlijkheid van de VUB. In geval van problemen van bijvoorbeeld financiële aard zijn de leden van de organisatie beschermd. Dit werd oorspronkelijk door de raad

van beheer als een voldoende garantie geacht om het statuut van effectief lidmaatschap te bekomen. Achteraf bleek echter een jurist ingehuurd te zijn om te verklaren dat een lidorganisatie zelf een rechtspersoonlijkheid moet hebben om effectief lid te kunnen zijn. Kwestie van energie steken in de juiste zaak. De juiste zaak was in dit geval een tweederdemeerderheid om sommige omstrede statuten te kunnen invoeren. De adviserende stemmen die na de eigenlijke stemming werden uitgebracht door 'handjes op te steken' (hahahaha) bleken inderdaad in verschillende gevallen doorslaggevend geweest te zijn voor het wijzigen van de statuten. Dit was ondermeer het geval met betrekking tot het voorstel om het onmogelijk te maken dat personeelsleden nog vanuit de lidorganisaties kunnen afgevaardigd worden naar zowel de Raad van Beheer als de Algemene Vergadering. Volgens bepaalde aanwezigen is dit onwettelijk omdat het indruist tegen het zelfbeschikingsrecht van de lidorganisaties. Deze bijeenkomst, alhoewel ze volgens sommigen een succes was omdat er eindelijk nog eens iets is thuisgehaald, bewijst voor de zoveelste maal hoe erg het gesteld is met de vertegenwoordiging van wat men de vrijzinnigheid pleegt te noemen. De verkeerde mensen op de verkeerde plaats werkend aan verkeerde doelstellingen. Dat is de synthese van het gebeuren. Het enige wat wij nog kunnen doen is meeloeien.

Meuh!
JVH.

De Moeial

Tweewekelijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel. 02/641.23.28
fax 02/641.23.62

Coördinator
Karin Verelst

Redactie

Sami Amira, Rudi Bettens,
Niek Feryn, Egwin Gonther,
Jurgen Oste, Paz, Karin Verelst

Medewerkers

Geert Acke, Patrick Coenen,
David Roofthoofd, Koen Lefever,
Frans Truyens
, Jack Van Handenhove

Illustraties

Rudi Bettens, Wim Castermans,
Edwin Hacken, Geert Rondou
Elisabeth
van Son, archief

Verantwoordelijke uitgever

Geert Baetens
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

De Redactie is niet verantwoordelijk voor artikels van het BSG en VO.

De Vereniging van Vlaamse Studenten, de Fédération des Etudiants Francophones, de overkoepelende studentenkringen van de Vlaamse en Franstalige Universiteiten en de Hogescholen van het Lange en Korte type roepen op tot deelname aan de

Nationale Betoging Manifestation Nationale

met als ordewoord:

Numerus Clausus: nooit !!!! Non au Numerus Clausus !!!

te Brussel op dinsdag 17 maart. Verzamelen om 14u30 aan het WTC (Noordstation).

Inlichtingen: Brussels Studenten Genootschap (BSG), gebouw y'.

Totaalproject Az-art

Eindelijk denken dat kunst niet gaat om kunst, alléén maar om de kunst. Geef de mens de kans zich te kunnen uitdrukken in een totale sfeer van tolerantie; geven en dan krijgen, mag dit eigenlijk?

Muzikanten, schilders, acteurs, dichters, in één avond mogen ze zich uitdrukken, in totale vrijheid. Fotografieren, film, video. Klanken en beeld worden neergelegd om gewoon iets te doen.

Als politiekers het niet kunnen, dan zullen andere krachten het eens tonen, zonder pretentie!
De kunst aan de macht!

Vereniging van Vergaderende Studenten

Kongres VVS

Op 27 en 28 februari vond te Diest het jaarlijks kongres van de Vereniging van Vlaamse Studenten - Studentenvakvereniging (VVS) plaats.

VVS is de overkoepelende Vlaamse studentenvereniging, voor de VUB is het Brussels Studentengenootschap "Geen Taal, Geen Vrijheid" (BSG) aangesloten bij de VVS. VVS bestaat uit 3 centrales: de universitaire centrale, waar de VUB, KUB, LUC, KULAK en op minder duidelijke wijze de (RUG aangesloten zijn, de HOLT-centrale (Hoger Onderwijs van het Lange Type) en de nog op te richten HOKT-centrale voor het korte type. Ten gevolge van machinaties (zie hiervoor bijvoorbeeld het artikel op de achterpagina van Moed 13-14 uit mei 1992 voor een vrij volledig verhaal) werd vorig jaar naast de VVS ook de VLUS (Vlaamse UniversiteitsStudenten) opgericht, en dit tijdens de herstructurering van de statuten van VVS. Op dit ogenblik zijn de gesprekken over een fusie van beide organisaties ver gevorderd. Ten gevolge van het politieke compromis dat vorig jaar naar aanleiding van al deze strubbelingen binnen VVS werd afgesloten, ziet het jaarlijks kongres van VVS er voortaan heel anders uit. Vroeger werd het bestuur van VVS verkozen tijdens het kongres, nu gebeurt dat tijdens een Algemene Vergadering. Het verschil is dat in de Algemene Vergadering de lokale studentenverenigingen (zoals BSG) stemrecht hebben, het kongres staat in principe open voor alle studenten, hoewel ook aan dit principe geraakt is. Zo konden alle VUB-studenten die mee wilden zich opgeven bij het BSG, wat in de vorige Moed overigens aangekondigd was. Het kongres, zoals het er nu uitziet, kan enkel resoluties, dit zijn politieke stellingnames en opties, die van tevoren zijn ingediend, goedkeuren. Met deze resoluties is één en ander misgelopen, omdat de uitnodiging om resoluties in te dienen te laat is

verstuurd. Ondanks het verlengen van de termijn over dewelke resoluties konden ingediend worden, waren er geen teksten ingediend. Het kwam er dus kortom op neer dat er noch voor het bestuur, noch voor de resoluties gestemd kon worden. Aangezien er geen stemmingen waren, was er ook nauwelijks volk op het kongres: het gehele Vlaamse hoger onderwijs werd door hooguit een vijftiental studenten vertegenwoordigd. Er was dus geen sprake van een reële studentenvertegenwoordiging, en daar is dan ook de konklusie getrokken dat er beter gewerkt werd ter voorbereiding van de volgende Algemene Vergadering. De eerste dag stond in het teken van het, inmiddels beruchte, Memorandum on Higher Education in the EC. Nadat tot de konklusie gekomen was dat de voorbereidende werkgroep geen teksten had ingediend, is er door de kongresleden aan een tekst gewerkt. De tweede dag stond in het teken van de regionale sociale sectoren voor het hoger onderwijs buiten de universiteit (hierover meer in een volgende Moed) en de numerus clausus. Ook hierom zijn er teksten voorbereid. Aangezien deze teksten tijdens het kongres niet ter stemming voorgelegd konden worden, zal de volgende Algemene Vergadering zich hierover moeten uitspreken. Is dit kongres een mislukking? Ja, en wel om de hoger vermelde redenen. Wat belangrijker is, is dat alle kongresleden ervan overtuigd waren dat er iets gedaan moest worden om het kongres te redden en dat er dus in geen geval mocht toegegeven worden aan verdere pogingen (van sommige VLUS-leden) om het kongres verder af te bouwen. Ook zijn de contacten tussen de afgevaardigden van de universiteiten (lees: van de VUB) en van het HOLT weer nauwer aangehaald. Het is duidelijk dat de tijd van wantrouwen voorbij moet zijn...

K.L.

Verdediging voor het verlaten van de zaal

Woensdag 01:10. Zonet woonde ik het "Symposium over de liefde" van Historia-Filosofia bij. Socrates zou zich hebben omgedraaid in zijn gifbeker. De krampachtige vertogen over de liefde kwamen voornamelijk neer op vertogen over relaties en seksualiteit. Hierbij ontstond hevige discussie over het al dan niet waardevol zijn van emoties in liefdesrelaties. Zo kwamen drie tegenpolen aan het licht: liefde als brute seksualiteit, liefde als emotionele geheleervaring en een neo-postmoderne "verdediging" van de zinloosheid van liefde als zodanig (alsmede de zinloosheid van een gesprek hierover, denken hierover, beleven ervan en eigenlijk de zinloosheid van al het bestaande en onbestaande). Deze drie standpunten werden pas werkelijke vertogen na de ontleding van de avond door professor Dethier, gevolgd door een oproep tot, van Karin Verelst. Wat ik vooral miste was een vertoog over liefde voor kennis en zingeving, over een hunkeren naar hogere

begrippen, een vertoog dat de ouden had kunnen boeien. Weenigen hebben het ontbreken van een uiteenzetting over het liefdesbegrip bij de Navaho-indianen bemerkt; of anders gezegd, een verhaal over het verlies van een onvervangbaar weten dat ons onlangs werd ontnomen, een verhaal dat zich in de coulissen van dit symposium afspeelde. Iemand uit de neo-postmoderne hoek ("neo") omdat het hier toch weer om een verhaal en vooral om een mode-trend bleek te gaan) noemde de oproep tot van Karin Verelst stalinistisch. Welnu, een van de voornaamste kenmerken van een totalitair stelsel als het stalinisme is het verbod op rouwen. En precies die poging van Karin en Hubert op rouwen werd onderdrukt door inbegrip en onverschilligheid. Om die reden heb ik de zaal verlaten om die ogenblik dat mijns inziens Daniëlle precies hetzelfde zou hebben gedaan. Om te kunnen rouwen.

Dirk Puis.

Studiedag rond gezondheid en derde wereldschuld

Omdat honger een citroen is.

Op zaterdag 3 april gaat er op de VUB een studiedag door over de relatie gezondheidszorg en derde wereldschuld. Deze studiedag wordt georganiseerd door KODEWES, het Komitee voor de Opheffing van de Derde Wereld Schuld in samenwerking met studiekeuring Vrij Onderzoek en UCOS (Universitair Centrum voor OntwikkelingsSamenwerking). KODEWES is ontstaan naar aanleiding van de '7 rijkste landen top' van 1989 die bijeenkwam te Parijs. De doelstelling van deze top was, zoals steeds, het bespreken van de wereld-economie. Een reeks van Franse personaliteiten waaronder de schrijver Gilles Perrault, veroordeelden deze top, omwille van haar fundamenteel ondemocratisch karakter. Gesprekspartners uit de derde wereld, die als leverancier van de nodige grondstoffen voor de welvaart van deze landen een essentieel onderdeel vormen van de wereld-economie worden uit de discussie gesloten. Als reactie op de bijeenkomst van deze landen startten zij een internationale oproep waarin, de vrijdenkerij waardig, de kant gekozen werd van de onderdrukten in de derde wereld. Uiteraard bedoelden zij daar niet de regimes van de derde wereld mee. De internationale oproep bestond uit de eis tot kwijtschelding van de derde wereldschuld. Deze oproep drong ook door tot in België. Diverse personaliteiten en militanten uit de derde wereldbeweging, uit syndicale en culturele middens alsook parlementariërs van verscheidene politieke partijen steunden de oproep. Aangezien aan deze oproep geen geweld werd gegeven, de derde wereldbeweging is immers in essentie geen

gesprekspartner in de toestandkoming van de besluitvorming die betrokken is op de derde wereld, werd het KODEWES-komitee opgericht. KODEWES voert op pluralistische basis een campagne voor de kwijtschelding van de schuldenlast en om de daaraan gekoppelde verschrikkingen op sociaal, medisch en ekologisch vlak te verduidelijken. Daarbij gaat men uit van de vaststelling dat het Internationaal Muntfonds (IMF) en de Westerse regeringen de schuldenlast impliciet gebruiken als financiële nijptang die het voor de ontwikkelingslanden onmogelijk maakt om zich te ontwikkelen. Sinds de tweede helft van de jaren '80 is er een geldstroom ontstaan van de armste landen naar het rijke Noorden. De schuldenlast, die ondertussen ruim 1300 miljard dollar bedraagt, blijft stijgen ondanks de

ontelbare besparingsprogramma's, die de structuren in deze landen verder uithollen. Er is dus een structureel probleem. Daarover moet nagedacht en gedebateerd worden. Dit is een van de wezenlijke opdrachten van de Universiteit, die zij helaas voor een groot stuk zou moeten invullen. De universitaire gemeenschap moet eens dringend gaan beseffen dat haar intellectuele activiteit ook een politieke dimensie heeft. KODEWES wil op Belgisch vlak en in nauwe samenwerking met soortgelijke bewegingen in andere landen deze politieke rol op zich nemen. In '91 werd er aan de ULB een studiedag georganiseerd rond de schuldenproblematiek. Deze lokatie werd gekozen omwille van het pluralistisch karakter van deze Universiteit. Daarom gaat dit jaar de Vlaamstalige editie door op de VUB. Naast de studiedag wordt er eveneens een campagne gevoerd die erin bestaat een oproep voor de opheffing van de derde wereldschuld te ondertekenen. Over beide initiatieven neemt u meer in de volgende Moed.

Jack Van Handenhove
voor Vrij Onderzoek.

noot: Ik heb in deze tekst het klassieke '1e, 2de, 3e en 4e wereld'-klassesment gehanteerd. Volledigheidshalve moet ik eraan toevoegen dat ik deze indeling totale bullshit vindt. Het feit dat zij nog steeds gebruikt moet worden toont alleen maar aan hoe pril en onontgonnen het denken over onze wereld in de praktijk nog steeds is. Laat dat u echter vooral niet storen.

PLEIDOOI VOOR EEN WERKELIJK VRIJE MAATSCHAPPIJ

Onlangs werd in de senaat het wetsvoorstel Lallemand tot wijziging van artikel 117 van de Grondwet betreffende de erkenning van de filosofische overtuigingen goedgekeurd. Ook de georganiseerde vrijzinnigheid wenst erkend te worden en dus naast werkingsubsidies ook honoraria voor haar personeel te ontvangen van de Belgische Staat. Hier kan men zich echter enkele vragen bij stellen.

Hoewel het tactisch gezien begrijpelijk is dat men door het uitbouwen van 'tegenorganisaties' vergelijkbare voordelen als de katholieke zult probeert te verwerven, is de verdediging van een echte 'lekenstaat', met een volledige scheiding tussen Kerk en Staat, essentieel voor een vrijzinnig engagement. Vrijzinnigen zouden aldus de financiering door de Staat van de clerus kunnen bestrijden, eerder dan te ijveren voor de erkenning van een eigen vrijzinnige 'clerus', met zoals zij verdedigers zijn van het openbaar onderwijs en de openbare gezondheidszorg, eerder dan te ijveren voor vrijzinnige tegenpolen van de katholieke overheersing op deze vlakken.

De vrijheid van levensbeschouwing en van vereniging houdt in dat de Staat niets in de weg mag leggen van de gezamenlijke beleving van om het even welke levensbeschouwing, niet dat de gemeenschap daartoe ook geldmiddelen ter beschikking moet stellen. Het probleem is echter dat de Staat zelf wordt gestuurd door de logica van de verzuiling en dat typisch openbare instellingen in levensbeschouwelijke "onderaanneming" worden genomen. Hierdoor wordt het openbare karakter van hun dienstverlening levensbeschouwelijk bijgestuurd.

Het gaat er hier niet om het legitieme recht van vereniging te bevestigen. Dat recht is juist wezenlijk voor de moderne maatschappelijke organisatie. Het is echter zo dat levensbeschouwelijke verenigingen opdrachten van openbaar bestuur uitoefenen en zich daarvoor door de Staat laten subsidiëren. Evenmin gaat het erom dat de Staat al dan niet een actieve rol mag spelen in het consolideren of stimuleren van het levensbeschouwelijke pluralisme. Problematisch is wel of de lekenstaat op het vlak van de levensbeschouwingen ook een verdelende functie heeft te vervullen.

Hoe dan ook is de verdediging van de 'lekenstaat' actueler dan ooit en zullen de vrijzinnigen hier eens te meer het voortouw moeten nemen. Een verzuiling van de georganiseerde vrijzinnigheid maakt een authentieke verdediging van de lekenstaat wellicht echter onmogelijk en dreigt bovendien die georganiseerde vrijzinnigheid binnen de gemeenschap van vrijzinnigen zelf te marginaliseren.

HUIS van 1995

Dit is de objectieve (halvo-)pagina van De Moecial. Op dit blad staat geen woord dat verkeerd geïnterpreteerd kan worden. Alle informatie die je hier vindt is strict neutraal en er wordt geen standpunt ingenomen. Veel leesplezier! (NB.: deze tekst zou hier natuurlijk ook niet mogen staan. Maar dat is nu juist het probleem met objectiviteit: er valt niets over te zeggen).

De Sociale Raad heeft ondertussen ook zijn standpunt m.b.t. Numerus Clausus bepaald. De tekst van de beslissing volgt hieronder:

De Sociale Raad van de Vrije Universiteit Brussel protesteert krachtig tegen het invoeren van een numerus clausus voor studenten geneeskunde (voor of na de eerste kandidatuur, met of zonder interuniversitair examen). Een dergelijke maatregel zou een ernstige aanslag zijn op de vrije toegankelijkheid en de democratisering van het gehele onderwijs. Bekwame en gemotiveerde jongeren mogen niet uitgesloten worden van een vrije studiekeuze omwille van kostenbeheersing in de gezondheidszorg en eisen van belangengroepen zoals de korporatistische artsensyndicaten en mutualiteiten. In een democratische maatschappij moeten alle mensen de kans krijgen zich gelijk welke kennis eigen te maken.

Waarom we tegen Numerus Clausus zijn?

- Een numerus clausus druist rechtstreeks in tegen de democratisering van het onderwijs.
- Een numerus clausus is een kwantitatieve beperking die een aantal bekwame en gemotiveerde jongeren zal uitsluiten van een eigen studiekeuze zodat de maatschappelijke frustratie nog wordt vergroot.
- Een numerus clausus bevordert de verdere elitarisering van onze samenleving.
- De toegang tot bepaalde studierichtingen mag niet afhankelijk worden gemaakt van korporatistische eisen van belangengroepen noch van industriële of financiële conjunctuurschommelingen.
- Het onderwijs wordt louter als een faktor in de economische rationaliteit aanzien. Dit kan niet. Naast beroepsvorming heeft onderwijs in eerste instantie een algemeen vormende opdracht.
- De toevloed van buitenlandse studenten kan opgelost worden door een financiering op EG-niveau.
- Tal van studies ontkrachten de theorie dat de gezondheidsuitgaven evenredig met het aantal artsen zou toenemen.
- De uitbreiding van een numerus clausus voor geneeskundestudenten naar andere faculteiten toe is snel genomen.

De Vereniging van Vlaamse Studenten, de Fédération des Etudiants Francophones, de overkoepelende studentenkringen van de Vlaamse en Franstalige Universiteiten en de Hogescholen van het Lange en Korte type roepen op tot deelname aan de

Nationale Betoging Manifestation Nationale

met als ordewoord:

Numerus Clausus: nooit

!!!!

Non au Numerus Clausus !!!

te Brussel op dinsdag 17 maart. Verzamelen om 14u30 aan het WTC (Noordstation).

Inlichtingen: Brussels Studenten Genootschap (BSG), gebouw y'.

KULTUURKRANT

TREFCENTRUM Y - DIENST KULTUUR VUB

tel. 02/641 23 25 (23 26)

Theater

'T GEBROED

Och Mengs

Auteur : Stany Crets
Regie : Stany Crets

Alles wat u reeds is overkomen. Al uw kleinsteedse ongemakken, uw opgeblazen rampen. Die dingen die ervoor zorgen dat u niet meer met uw familie spreekt. Die dingen die door één pintje bier een bestaan krijgen en slechts door een koffietafel weer worden begraven.

Al die dingen krijgt Benoit Claessens op twee uur tijd op zijn brood.

Och Mengs vertelt het verhaal van een pater familias en zijn ondankbare kinderen, zijn misbruikte kinderen, zijn gehate kinderen en zijn geadopteerde kinderen.

Benoit is serieel, Agnes is blind, Frida is een slecht mens en Cyniel is homofiel. Ze haten elkaar allemaal even erg. Gelukkig is er nog Jim. Hoewel, die heeft ze ook niet alle vijf op een rij.

OCH MENGIS is een tragikomedie over ambras in de familie. Het is een triller met discontinue afloop. En natuurlijk komt er ook een beetje sex in.

Stany Crets

Woensdag 19 maart 1993 - Aula Qa - 20u30

Koncert

IL GRAN TEATRO AMARO

Een internationaal gezelschap, afkomstig uit Italië, Frankrijk, Duitsland en Nederland.

"De groep danst en licht met mediterrane passie, maar beweegt zich ook loom door het stof van zinderend warme achterbuurten, waar een piano een steevolle tingeltangel laat horen en een accordeon melancholiek meeneurt". Denk daarbij aan Bret, Piaf, Mino Rota, Kurt Weill, en uw ziel zal gekneed worden tot hoogstaand genot.

Francois-Régis Cambuzat : zanger, schrijver, fransman, geboren in Saigon (in '88 solo C.D. Notre Dame des Nartragés).

Roberta Possamai : piano, accordeon, Italië. Samen met Cambuzat lid van "The Kim Squad and Dina Shore Zeekapers" (L.P. "Young Bastards").

Robert van der Tol : gitaar, speelde bij de Nederlandse rockgroep Media, samenwerking met Fred Frith, Robert Fripp.

Stefan Lobbedey : contrabas, piano, Berlijn, gospel, free-jazz.

Donderdag 11 maart - Kultuurkafée - 21 u - gratis

FABULOUS TROBADORS

De rap - muziek heeft zijn wortels bij de 13e eeuwse troubadours uit de Languedoc, zo blijkt.

Tot deze vaststelling komt men althans in het geval van de Fabulous trobadors, een gezelschap uit Toulouse dat zijn teksten in de "Langue d'oc" (het Occitaans) brengt.

Doctor Kashov : stem

Ange B : stem, drum, machine tamboerijn

Donderdag 18 maart - Kultuurkafée - 21u - gratis

DOUBLE X PROJECT

Een vrouwelijk duo uit Duitsland speelt "Lyrische und sehr läutmalensche Kompositionen", gebruik makend van gewone instrumenten, samplers, synthesizers. Twee C.D.'s : "This is the day" en "Fallobst". Teufel !

Viola Kramer
Gitta Schäfer

Donderdag 25 maart - Kultuurkafée - 21u - gratis

Expo

AXEL CLAES

LI VI DEJADE DER VA WJ

10 maart tot 29 april 1993 - Gallery en KK - elke werkdag van 11.30 tot 17 u

ERIC VAN ENGELAND

Het werk van Eric Van Engeland heeft te maken met de wereld, het overbodige, het referentieeloze, het exuberante, het hyperreële, het etemere en kunst als best verkopend sjoon voor een bepaald soort 21ste eeuwse existentialisme: 1) het enige leefbare leven is het paradijs, 2) het paradijs is een langgerekt feest met een redelijk kwaadaardig genie, 3) kunst is levens één van de meest beleekde manieren om de kantooruren naar de hel te sturen.

19 maart 1993 tot 30 april 1993 - Rectoraat - elke werkdag van 9 tot 17 u

Nostalgia van een sater

Nadat eindelijk, voor een groot deel mede dankzij De Moeial, de noodzakelijke discussie loskomt rond de VUB, de aan deze instelling gevoerde politiek (of het gebrek aan "politiek" in de eigenlijke betekenis van het woord?) en het ruimer kader waarin deze problematiek gesitueerd is, laat de obligate jaarlijkse twist rond de redactie weer op. Waarom? Deels uit een frustratie van redacteuren die vonden dat ze niet aan hun trekken komen, deels uit die van de kringen die, om historische redenen van De Moeial vervreemd zijn, deels van allerlei mensen die Alles willen controleren en in De Moeial het Laatste Anarchistische Bolwerk aan de VUB zien. Ergens zijn deze frustraties terecht, maar zoals zo vaak gebeurt ontstaat er een imense, door niemand te overzien - laat staan te controleren - controverse die haar eigen leven gaat leiden. Schrijvers van pamfletten die niet eens begrijpen wat ze zelf schrijven en in wiens kaart ze daarmee spelen, amateuristische lobbyisten, verwaide filosofen die het goed bedoelen maar de zaak enkel erger maken (sta me toe mezelf in deze laatste categorie te plaatsen) en - inderdaad - machtswellustelingen; allemaal weten of voelen ze dat dergelijke toestanden zichzelf na verloop van tijd oplossen op de meest onbevredigende manier voor alle betrokkenen. Als een armwikkende Moloch zaait de polemiek vernieling, ego's worden verbrijzeld, bedoelingen gekleurd (en iedereen

ziet andere kleuren), plannen gebrouwd... en niemand weet wat er gaande is. Moloch grijnst en bewerkstelligt zijn eigen ondergang (dit is voor Hem de ultieme Kick) en sleurt iedereen met zich mee. Iedereen voelt zich verliezer en maakt zichzelf wijs overwinnaar te zijn. En de VUB? Die zal nog wel blijven bestaan en verder langzaam verbrokken tot er niets meer van overblijft. De niet meer bestaande Moloch schaterlacht.

KL,
in een prozaïsche bui.

Manipuleren, chipoteren, annibileren, masturberen

In de Oeral is het alle dagen bal

Wij gaan niet te veel woorden vuil maken aan de flauwe praatjes die U op de achterkant van Uw Lijfblad heeft kunnen lezen. Wij zullen ook de zelfgekozen anonimiteit van onze helden respecteren, hoewel ze zelf weinig kiesheid in dezen aan de dag hebben gelegd. Slechts dit: de hele discussie draaide om de identiteit van De Moeial. De visie die binnen de redactie altijd met overweldigende meerderheid is voorgestaan is, dat De Moeial een kritisch informatie- en discussieplatform moet zijn, dat de mensen niet alleen informeert over het reilen en zeilen aan deze instelling, maar hen ook inlicht over en wapent tegen beleidsmatige willekeur. Alle standpunten moeten daarbij natuurlijk aan bod kunnen komen, maar het is even vanzelfsprekend dat de redactie - als redactie - een inhoudelijke lijn mag (en indien het goed is moet) volgen. Deze komt op democratische wijze - t.z. door discussie in de schoot van de redactie - tot stand, en is niet het voorwerp noch van de bevoegdheid van een in de huidige redactie niet bestaande hoofdredacteur, noch van drukking van buitenuit (de SOR, de kringen). Nu is het nog redelijk gemakkelijk lippendienst aan deze idee te bewijzen, maar zij impliceert natuurlijk een aantal concrete standpunten, die de ernst waarmee dit idee wordt onderschreven onmiddellijk duidelijk maken. Het - op de kringcommissie grotendeels afgeschoten - ontwerp van statuten dat onze twee anonieme helden tegen alle afspraken in achter de rug van de redactie bij de kringcommissie hadden ingediend, spreekt in dat verband boekdelen en behoeft

slechts weinig commentaar. Een paar opmerkingen toch:

- het getuigt zowel van grote arrogantie als van naïviteit te eisen, dat de informatie waar gij als journalist verondersteld wordt naar op zoek te gaan, verplicht op een presentatieblaadje moet worden aangeboden.
- De redactionele onafhankelijkheid mag dan nog zo schoon in de statuten beschreven staan, als de wijze waarop de redactie wordt samengesteld en werkt deze onafhankelijkheid niet garandeert, blijft ze dode letter. Als de redactie elk ogenblik - en dat dat de bedoeling was, is door beide heren expliciet gesteld - door een paar tientallen opgetrommelde aanhangers van weet ik wie kan worden afgezet, of als het essentiële prerogatief dat de redactie - waaraan iedereen die dat wenst statutair zonder uitzondering kan meewerken - bevoegd is voor haar eigen samenstelling verlaten wordt en door een buiten De Moeial staand orgaan moet worden samengesteld, dan is elke onafhankelijkheid een schein in een fles. Nochtans is dat precies wat beide heren voorstelden. Dat dit aansluit bij hun visie dat De Moeial "objectief" moet zijn, en de "algemene opinie" moet weergeven, m.a.w. een massaproduct zijn, sluit daar natuurlijk louter toevallig op aan. Dat deze opvatting zeer in de smaak valt van degenen die vijanden zijn van een onafhankelijke pers aan de VUB is slechts een spijtige bijkomstigheid.
- Het niet opnemen van reclame - een fundamenteel element van de huidige redactionele lijn, aangezien de commercialisering als één van de

oorzaken van de maatschappelijke en universitaire verruiming wordt aangemerkt - is beide heren (op de voet gevolgd door een besparingswoedende coördinator Sociale Sector Studenten), een doorn in het oog. Het artikel, dat stipuleerde dat de redactie zich niet commercieel opstelt, moest dus verdwijnen. Reclame wordt statutair bijna verplicht gemaakt. Een volslagen loze bewering over de niet-beïnvloeding van de redactionele werf door dit feit komt in de plaats. Gelukkig is de kringcommissie de twee daarin uiteindelijk niet gevolgd. De redactie heeft onder de oude statuten ten en allen tijde het recht in het kader van haar financieel beleid beperkt reclame op te nemen - beperkt door haar statutair vastliggende niet-commerciële opstelling. Het is en blijft echter de redactie en de redactie alleen, die daarover beslist. Raken aan dit principe zou de redactionele onafhankelijkheid helemaal tot een formaliteit herleiden.

Het heeft geen zin verder door te gaan. Het gaat niet om "organisatorische problemen" of wat dan ook, - het organisatieprobleem van De Moeial komt eruit voort dat hij als enige dienst in 'y' niet over een vaste kracht (gewetensbezwaarde) kan beschikken - maar uit een fundamenteel verschil in visie over wat De Moeial is en moet zijn. Het zich, na herhaalde discussie, niet kunnen neerleggen bij beslissingen dienaangaande van de redactie als college en het zich wreken door achterbaks gemanipuleer maken duidelijk wie hier de "ware democraten" zijn. Een triestig schouwspel, mijne heren.

KV, coördinator

Geef uw mening en ga slapen

dezelfde activiteit zal vertonen valt te betwijfelen. In die zin moet deze uitspraak worden geïnterpreteerd. Zij is overigens niet zonder belang want zij raakt mijns inziens de kern van de zaak. Of men het wil of niet elke willekeurige activiteit van zowel VO, BSG als de Moeial is in wezen een politieke activiteit. Door het louter organiseren van activiteiten of het louter technisch functioneren voert men een non-politiek. Daar staat tegenover dat de overkoepelende studentenvertegenwoordiging moet trachten een polemiek over controversiële discussiepunten op gang te brengen. Dat is haar meest wezenlijke taak. Ze is enkel mogelijk wanneer er achter haar handelen een visie schuilt. Het betekent dat men de dingen op een bepaalde manier en dus op een subjectieve manier ziet. Een visie kan echter enkel haar kracht doen gelden wanneer zij gedragen wordt door een groep van individuen, al dan niet georganiseerd. Vanzelfsprekend wordt er daarbij niet vanuit gegaan dat iedereen zich klakkeloos achter die visie moet scharen. Integendeel. Hierover moet constant gediscussieerd worden. Zij moet voortdurend worden in vraag gesteld. Via die discussie kan een hechte groep van mensen ontstaan die als een eenheid kan optreden en op die manier serieus op tafel kan kloppen. Juist omdat zij elkaars gedachten over in dit geval de problematiek van de universiteit, durven naast elkaar te leggen, tegenover elkaar af te wegen en in overeenstem-

ming te brengen met elkaar door fouten en misvattingen te elimineren ontstaat een overtuiging, die moeilijk doorbreekbaar wordt en daaruit haar kracht put. Fight for the Right to be Right. Daarbij moet men natuurlijk erkennen dat een verschil in ervaring een verschil in niveau introduceert. Het is daar dat het knelt, dat schoentje. In studentikoze middens zouden de heren pinteren af en aan voeren van de cantustafels.

In mijn analyse rijst het probleem dat wij niet leven in een klimaat van discussie. In plaats van te discussiëren gaat men de werking in vraag stellen, want wij zijn toch ó zo slecht georganiseerd. Wij geven elkaar onze mening over een kwestie en gaan met die onveranderde mening slapen. Dat is het meest fundamentele probleem. Wanneer dat niet wordt opgelost is kwalitatief hoogstaande journalistiek zoals G&F die voor ogen hebben totaal zinloos. Het is juist binnen de Moeial, VO en de Werkplaats dat er gezocht wordt naar mogelijke oplossingen voor dit dilemma, zodat wij eindelijk eens uit de stront geraken in plaats van er verder in weg te zinken. Stellen dat ik en anderen slaafs achter de grote goeroe Karin Verelst aanloop is laag bij de gronds ten opzichte van Karin. Overigens, stond G&F niet voor Master en Servant?

Jack Van Handenhove
Voorzitter Studiekring Vrij Onderzoek.

Ziehier een keuze van de meest voor zichzelf sprekende artikels uit het statutenvoorstel van onze twee Oeralberen. De nummering is weggelaten.

a) Om deze doelstellingen te kunnen verwezenlijken, heeft de Redactie van De Moeial toegang tot alle informatie binnen de VUB, voor zover de privacy van betrokkenen niet geschonden wordt.
b) Wanneer de academische overheid informatie weigert te verstrekken aan de Redactie van De Moeial, dient zij hiervoor steeds een grondige motivering te geven.

De Algemee Vergadering is toegankelijk voor iedereen die als student is ingeschreven aan de VUB.

a) Een Buitengewone Algemene Redactievergadering kan bijeengeroepen worden op vraag van twee Redacteuren, of op vraag van één Redacteur en ten minste tien niet-Redacteuren, of op vraag van ten minste twintig niet-Redacteuren.
c) Indien het Moreel en Financieel Verslag aan de Algemene Redactievergadering of aan de Sociale Raad wordt verworpen door een bijzondere meerderheid van de Algemene Redactievergadering, impliceert dit het onmiddellijk ontslag van de Redactieraad.

a) De Buitengewone Algemene Redactievergadering kan de Redactieraad om een toelichting vragen van kwesties van dringende aard.
b) De toelichting wordt gevolgd door een stemming over het vertrouwen in de Redactieraad. Indien een gewone meerderheid niet bereikt wordt, impliceert dit het onmiddellijk ontslag van de Redactieraad.
a) Zowel de statutaire Algemene Redactievergadering als de Buitengewone Algemene Redactievergadering kunnen de statuten wijzigen.

De Redactieraad is verantwoordelijk voor de continuïteit van de publicatie.

b) De Hoofdredacteur is verantwoordelijk voor:
4) De inhoudelijke lijn van De Moeial.

Stemrecht wordt toegekend aan VUB-studenten die tenminste drie vergaderingen hebben bijgewoond en van wie de Redactieraad unaniem oordeelt dat zij het bewijs geleverd hebben van hun actieve medewerking aan De Moeial.

a) De Redactieraad kan het stemrecht ontzeggen aan een Redacteur in volgende gevallen:

1) Indien de Redacteur op drie opeenvolgende Vergaderingen van de Redactieraad afwezig geweest is.
2) Indien de Redacteur op zich genomen taken niet naar behoren vervuld heeft.
3) Indien de Redactieraad oordeelt dat de Redacteur niet meer in voldoende mate zijn of haar medewerking verleent aan De Moeial.
b) De Redacteur aan wie de Redactieraad overweegt het stemrecht te ontzeggen, heeft het recht gehoord te worden alvorens een stemming plaatsvindt.

a) De onafhankelijkheid van de Redactie is onaanstaarbaar.

b) De Redactieraad is enkel verantwoording verschuldigd aan de Algemene Redactievergadering, zoals bepaald in de Artikels 12a) en 13a).

De Redactie dient te waken over de objectiviteit van haar journalistiek werk.

Persoonlijke afrekeningen of interne twisten binnen de Redactie worden niet uitgesloten in De Moeial. (sic, jaja!!)

Het staat de Redactie vrij om de regels verwoord in de Artikel 34, 35 en 36 te expliciteren in een Interne Deontologische Code.

Het aanvaarden van sponsoring door personen of organisaties vreemd aan de VUB is onderworpen aan de code die door de Raad van Beheer werd overeengekomen met More O'Ferral.

a) Sponsors kunnen op geen enkele wijze invloed uitoefenen op het redactionele beleid van De Moeial.

b) In overeenkomsten met sponsors moet de inhoud van Artikel 44a) gestipuleerd worden.

Moelal

Deze rubriek is er om alle gestrueteerde geesten de kans te geven hun gal uit te souden. Nozems aller tijden, vereng u Post julie briefje in de Moelal-briefbus in de cafetaria (tussen kiosk en kassa).

Zoekerjes,

I. zoekt maar heeft nog niet gevonden: toffe knul om samen de stilte te breken. Maar, heren kandidaten, wees voorbereid, de dame in kwestie is zééér veeleisend.

Geïnteresseerden: navraag doen op het BSG-lokaal en een kaart kopen voor het benefietconcert.

Rudi BSG zoekt secretaresse, vereisten: kunnen schrijven, zijn "handschrift" kunnen ontcijferen, zijn gezaag kunnen verdragen, "overuren" willen presteren. Ronde borsten is een pluspunt.. Hem kunnen uitstaan ook.

Zoekertje (Eigenlijk "opeisertje"....)

Ik ben (door- en dieptastend) frivool, huppelend en ook een beetje BWC-meesteres (ofte "domina"). Ben wellustig op zoek naar een welwillend slaafje. Geperverteerde fantasie is geen probleem. Voorliefde voor tepelklemmetjes strekt tot aanbeveling. Hondeketting ook. Om over zelfverminking nog maar te zwijgen. Zich melden bij: permanente BWC Nieuwelaan. (enkel tijdens diensturen; de zweep is immers geleend!) . Met sardonische grijnzen,

Anonieme Raaskallende Domina
Ik was de begeleider van een groele iguanodon

autobiografie: hij was zo charmant als een groente, en at mij de zakken uit mijn jas (letterlijk). Gelukkig produceerde hij genoeg zakdoeken, gelukkig!

PvK.

AGENDA

ETTERBEEK

Woensdag 10 maart

VRG: film: Bitter Moon, Qc, 20 h.

AVSG: film: Bob Roberts, Qd, 20 h.

Campina: Td in BSG.

PPK: gaat naar het filmmuseum.

Donderdag 11 maart

PPK: Peanuts en Sangria-Td in BSG.

AVSG: organiseert "Rigo Mortis" fuif in "De Boerkes" in Jette, aanvang 18 uur. Horrorfilms+ gratis vat.

??????????

Vrijdag 12 maart

PPK: galabal in hotel Metropole.

KEPS-GK-FK-TK galabal in Royal Crown Hotel.

Zondag 14 maart

APIA: ontgroeningscantus in BSG om 21 h.

Maandag 15 maart

RK: Plechtige opening van de 56-uur cantus der Regionale kringen om 12 uur dor alle kringen.

Campina: film Betty Bleu om 20 h in Qc.

ZWK: film Raising Caine om 20h in Qd.

Dinsdag 16 maart

SK: film A few good men om 20 h in Qc.

JVS: film Trust om 20 h in Qd.

Nog steeds 56-uur in BSG-zaal.

Woensdag 17 maart

Rekordpoging bierbakstapelen (10500 bakken in piramidevorm) en achteraf Benefietoptreden door LSP-Band in grote tent.

HF: film The Beauty and the beast om 20 h in Qc.

GERROM: film Eraserhead om 20 h in Qd.

Donderdag 18 maart

GERROM: Leathel Weapon 3 om 20 h in Qc.

FARMA: Batman Returns om 20 h in Qd.

HLB doet iets in de zaal.

Vrijdag 19 maart

WK: galabal

Zondag 21 maart

HF-GERROM PERS: 3-kringencantus met perca-in-cointreau om 20,30 h in BSG.

Maandag 22 maart

SK doet ook iets in de zaal.

PK: Kuffs om 20 h in Qc.

BT: The naked lunch om 20 h in Qd.

Dinsdag 23 maart

APIA: Single white female om 20 h in Qc.

HILOK geeft ook een film in Qd om 20 uur.

WK: doet iets in de zaal.

PK: ontgroening PK cantus.

GERROM: ontgroeningscantus om 21 h in Complex.

Woensdag 24 maart

BLO: TD in BSG-zaal.

Donderdag 25 maart

BSK: optreden "The Tenbers" om 22 h in Azart, met spelend lid!

WL: kwis in Den Brosser.

RPGC: Alien 3 om 20 h in Qc.

Pers doet ook o is iets in de zaal.

JETTE

Woensdag 24 maart

18u Bosspel GK (afspraak aan BOI)

21u Openluchtfilm GK-HILOK

23u Paas-TD (GK-FK-TK-HILOK in BOJ Jette

DIXIT

Ten tijde van Coens was ik - als lid van de onderwijssel - akkoord met het gevoerde beleid. Ik zet nu als minister van onderwijs hetzelfde beleid verder.

Minister Luc Vandenbossche tijdens het HJ-Kongres.

homo's
lesbiennes
bi's
sympathisanten
VOOR
FUIF
Do 18 maart 22u BSG-VUB

Jean Cocteau

Murielle

Liefste dagboek

GEERT-RONDEN

ADVERTENTIE BUITEN DE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DE REDACTIE
VERGADERTIJGERS ALLER LANDEN, VERENIGT U!

De Oeral

De Muurkrant van het Ondergronds Verzet tegen de Dictatuur van Yaksentistan - Redactie: Piet Plastrons & Cyriel Beschaeve - Redactie-adres: Vrij-geestige Uitgeverij van Broekzele, Gebouw Z, Pleinlaan 2, 1050 Broekzele - Verschijnt als het moet - Nr. 1 - Dinsdag 9 maart 1993 - Verantwoordelijke uitgever: De Grote Boze Wolf

Dat het al enige tijd rommelt bij De Moedal, is een publiek geheim. Nu echter lopen de kartschijven, de intriges en politieke manipulaties de spuigaten uit. Het wordt tijd dat het deksel van de Moedal-heerput eindelijk eens gelicht wordt. Een onafhankelijk, kritisch en vooral democratisch studententijdschrift kan namelijk niet aan onze Almu Mater. Dat moge blijken uit wat volgt.

De beste Pravda van Zuid-Elsene

"Vorm en inhoud zijn een", was het eerste dat we te horen kregen toen we het Moedialokaal betraden. Dit dogma maakte het ons bij voorbaat onmogelijk om de artikels stilistisch en/of grammaticaal te verbeteren. De fundamentele betekenis van "redactie", nl. redigeren, wordt totaal over het hoofd gezien.

Dit getuigt overduidelijk van de pseudo-anarchistische geest die in het Moedialokaal rondwaart. De overtuiging van in de eerste plaats coördinator Karin Verelst, is heilig. De zin "Wie niet met mij akkoord gaat, begrijpt mij niet" zou uit haar mond kunnen komen. De Moedal moet in de eerste plaats de lezer een geweten schenken, vindt de Redactie (het pseudoniem waarmee de coördinator steevast haar editoriaal onderkent). De coördinator is in haar journalistieke zelfverzekering van oordeel, dat een bewust tendentieuze geschreven stuk, waarin je veel info bij elkaar propit, veel effectiever is dan het op een rijtje zetten van feiten en meningen. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat volwassen mensen op een onief op basis van gedege informatie hun mening vormen, zeker? Vrij Onderzoek, wadisa? Voor wie schrijft De Moedal nu eigenlijk? Voor enkele overrijpe intellectuelen die in hun toechalftot vastste overtuiging moeten gesterkt worden? Daar komt het uiteindelijk op neer. Met de droegden "we mogen ons niet verlagen tot het niveau van het

getuiddede VUB-rind" wordt elke vorm van leesbaarheid geweerd. Een vlot leesbare, samenhangende tekst opstellen is nog wat anders dan het aan elkaar breien van intellectueel-achtig geleuter. Of is bijvoorbeeld Elsschot misschien kinderliteratuur omdat hij zich tot het essentiële beperkt?

Een dan hebben we het nog niet over de wauwverhouding in het "nieuws" dat De Moedal brengt. Echt VUB-nieuws belandt in dit verdomhoekje ten voordele van ellenlange bespiegelingen over De Europese En Inter-galactische Onderwijspolitiek (september de 5637-delige serie over het fanctuze Memorandum!). Dit is naast een zeer belangwekkend, maar wat onder de eigen kerktoren gebeurt, mag daarom nog niet verraarlost worden. Enige zin voor proportie is gewenst. En weikrom: het uithouwen van een netwerk van correspondenten in kringen, faculteiten e.d. is natuurlijk een kwestie van "planning", en dus verdocht.

De eerste kamers die vol enthousiasme willen profiteren van het studentenleven, nemen al na de tweede keer De Moedal aan met een Mik van "daar zijn ze weer, die slechte initiaties van Jehovah's getuigen". Vertwijfeld doorblikken ze het buidelige bedrukt papier, waarna het ongelezen op de cafetariatafels blijft liggen, en even later in de vuilniszakken belandt... bij de rest van de oplage. Moet er nog zand zijn?

Ars improvisandi

De Moedal werd - en wordt - draaiende gehouden dankzij de goede wil van de medewerkers. Van een organisatie is überhaupt geen sprake, en de improvisabele kwaliteiten van de redactieleden houden het zinkende schip amper drijvende.

Dit totale gebrek aan organisatie en planning heeft twee oorzaken. Enerzijds maken de langetabele oude sta-

een serieuze werking heel moeilijk. Anderzijds is er de manifeste onwil bij de oude garde van De Moedal om ook maar iets te veranderen aan hun vastgeroeste systeem. Een planning die verder gaat dan plusminusseffens en bindende afspraken zouden de creativiteit van de redactieleden smaken, zo meent men. Het resultaat is er dan ook maar!

De Werkplaats waakt!

Het Praesescanvenet liet zich in een interne enquête allerminst lovend uit over De Moedal. Onmiddellijk kwam de Universitaire Werkplaats, een aangesloten van VO, met een pamflet voor de pinnen dat de grieven van het praesescanvenet sterk veroordeelt. Vooral de roep om objectiviteit in De Moedal moet het ontgelden. Dat leidt volgens de Werkplaats tot "steriele gedachtenloosheid". Deze lantaine gelijkheidsgerichtheid draagt zeker niet bij aan het tot de studenten doen doordringen van een meer dan gerechtvaardigde kritiek op de gang van zaken in het universitaire wereldje ("enzoverterkenzovors", zo God zeggen.)

Kassa!

De Moedal krijgt jaarlijks 300.000 Fr subsidie uit de pot van de Sociale Sector Studenten, m.a.w. uit het sociaal pakket van 300 miljoen dat ten dienste moet staan van ALLE studenten.

Dit budget van 300.000 Fr kan aangevuld worden met inkomsten uit films en TD's. Sponsoring wijst de redactie om principiële redenen af (dit wordt nog een hot issue op de verdere statutendebatten in de Werkgroep Kringen). Feit is dat er voor volgend jaar alvast 50.000 Fr van een Met de VUB goed vertrouwde bank in de pijplijn zit.

Voor statuutjes klein en fijn...

De Moedal is niet zomaar iets dat in de lucht zweeft, en af en toe eens verschijnt. Er bestaan weldigelijk "Statuten van de Studentenpublicatie"... voorlopige statuten, uit 1984! Daarin staat dat de redactie na het eerste werklingsjaar een Moreel en Financieel Verslag moet uitbrengen aan de Sociale Raad. Dat is echter nooit gebeurd! Logisch gevolg was, dat op basis van dat Verslag ook geen definitieve statuten konden worden opgesteld. Dus in klie zweeft De Moedal eigenlijk wel een beetje... in een statutair vacuum.

Maar goed. Laten we even vertrekken van die oude statuten. Daaruit blijkt dat De Moedal de facto het meest open orgaan aan de VUB is. Iedereen die er binnenstapt en laat horen dat hij of zij redactielid wil worden, is dat ook.

In de loop van dit academiejaar groeide bij een aantal mensen, zowel binnen als buiten de redactie, de behoefte om die statuten in een vaste vorm te gieten. De Werkgroep Kringen van de Sociale Raad werd een eerste keer bijeen geroepen op 4 februari. Op deze vergadering werden twee dingen besproken: het Moreel en Financieel Verslag over het voorbije werklingsjaar (het eerste dat een redactie ooit binnetieverde!), en een voorstel tot statutenwijziging, ingedeeld door twee redactieleden, onafhankelijk van de redactie.

Het Moreel verslag lokte zoals verwacht heel wat meesmullende reacties uit van de kant van de kringen. Maar het eigenlijke hete hangijzer vormde het financieel verslag. Boekhoudtechnisch zaken er heel wat onaanwkeugigheden in, maar het was dan ook "de eerste keer". Nomsel BSG dool aan om de penningmeester bij een volgende poging niet wijze raad bij te staan. Maar er waren geen excuses voor de persoonlijke leeningen die de redactie niet al te gulle hand Meek te verstrekken, evenmin als voor de forse telefoonrekeningen waarop, naast uogal veel regelmatig terugkerende nummers, ook heel wat internationale verbindingen prijken. Een goed punt vinden wij, dat er geen enkel gespek met de Nederlandse Antillen te noteren viel. Karin Verelst, algemeen coördinator van De Moedal, vond dat zij voor een "tribunaal" gesleekt werd. Maar als de coördinator al ter verantwoording geroepen wordt voor het geleide beleid van de redactie, dan geldt dit zeker voor persoonlijke dure telefoontjes of zelf opgenomen leningen!

Volgend agendapunt was het voorstel tot statutenwijziging. Dit voorstel was in hoofdzak op twee pijlers gebaseerd. Enerzijds moest er een democratische controle op De Moedal komen via een Algemene Redactievergadering. Anderzijds moest de interne democratie en organisatie gewaarborgd worden via een scheiding der machten. Nu is het namelijk zo dat de algemeen coördinator de functies van hoofdredacteur en coördinator (die in de statuten van '84 opgenomen zijn)

cumuleert. Onder het motto "vorm en inhoud zijn een" is Karin Verelst dus eigenlijk een soort Keizer-Koster, die zowel de inhoudelijke kant van De Moedal als de technische coördinatie en de relaties met de Sociale Raad en andere overheden naar zich toehaalt. Gevolg: groot kabaal binnen de redactie. Dit was onaanvaardbaar. De Redactionele Onafhankelijkheid zou aangetast worden. Dat we dit moeten horen van leden die alijd de mond

vol hebben van democratie. "Uit principiële overwegingen kan men het Vlaams Blok het sprekecht niet ontzeggen. De democratie moet maar sterk genoeg zijn, anders is het geen echte democratie," distit Karin Verelst. Vreemd dat diezelfde Karin Verelst deze principes nader hoog in het vaandel draagt als het om haar eigen positie gaat. Dan zegt haar ervaring dat zoiets "in de praktijk" niet werkt. Mooie praktijken!

...moet men bij Karin zijn!

De hal was echter aan het rollen gebracht, en aan de redactie werd gevraagd om tegen de volgende vergadering met een eensluidend voorstel op de proppen te komen. De redactie vond het wenselijk dat er eerst intern een discussie ten gronde gevoerd zou worden. Aangezien het zonnklaar was dat een consensus met de "dissidenten" onmogelijk was, stoomde Karin dan maar hoogst persoonlijk een voorstel klaar dat na "discussie" door de redactie gejaagd werd. In dit voorstel werden overigens wel de twee stromingen binnen de redactie genoemd: blijven beslissen "en petit comité" versus een democratische Algemene Vergadering. Op 4 maart hoog de Werkgroep Kringen zicheen twee de keer over de Moedal-statuten. Na drie uur oeverloos palaveren over de eerste negen artikels, sprong het overleg af op de kwestie van de Algemene Vergadering: onaanvaardbaar voor de meerderheid van de redactie, maar voor de kringen een geschenk uit de hemel om De Moedal via democratische weg over te nemen. Het werd al snel duidelijk, dat zo'n Algemene Vergadering slechts een

adviserende rol zou spelen. Alle macht blijft bij de Sociale Raad. De studenten hebben daar toch een democratisch verkozen meerderheid, zeker? Een beslissingsniveau dat voor alle studenten rechtstreeks toegankelijk is, wordt aan deze hyperdemocratische universiteit blijkbaar niet getoelereerd. De "dissidenten" verliezen dan ook totaal gedesillusioneerd de vergadering.

Moraal van dit verhaal: aan deze universiteit ontbreekt de politieke wil om De Moedal te laten uitgroeien tot een volwaardige studentenkrant. De hele heisa rond de statuten zal daaraan niets veranderen. Zo goed als zeker blijft de huidige redactie tot die einder van dit academiejaar op haar plek gebetonneerd, om in de herfst bijvoorbeeld de Nederlandse Antillen te noteren. Het werd al snel duidelijk, dat zo'n Algemene Vergadering slechts een

Van onze correspondent in Yaksentistan

Een markante uitspraak van Jack Van Handenhove (bijgenaamd God), voorzitter van Studiekring Vrij Onderzoek: "Ge moet beseffen dat als Karin wegvallt, de hele Y plat ligt. De Moedal ligt dan plat, VO ligt plat, en van het BSG moet ge al helemaal niet veel verwachten." Een goede illustratie van de toestand binnen Y, het gebouwje (annex het Kultuurkafee) dat naast De Moedal ook VO, het BSG en Dienst Kultuur herbergt. Het lijkt er wel een afgelegen Kaukasische republiek, een soort Yaksentistan, hestierd door een gehaide nonneuklaoera. The Untouchables! Van Dienst Kultuur kan geen kwaad woord gezegd worden. Het ligt niet aan hen dat op de cultuurpagina van De Moedal steevast lang vervlogen activiteiten aan

gekondigd worden. Zij leveren de kant-en-klaar gelay-oude Kultuurkrant innumers op tijd binnen... Het BSG is echter een lastpost voor sommige Yaksentistan's, want dit genootschap kijkt nog wat verder dan de eigen neus, gezien hun evidente contacten met de Grote Boze Wereld van de kringen! VO heeft blijkbaar een dijk van een voorzitter, als die zelf durft te bekennen dat het in feite mejuffler Verelst is die de loutwjes in handen heeft.

Dit nummer van De Oeral werd mogelijk gemaakt dankzij de bereidwillige sponsoring van The European Roundtable of Industrialists, Inmedias en de Coimbra-groep.

Elke overeenkomst van in deze publicatie vermeldde personen, feiten, toestanden of gebeurtenissen is louter toevallig.